

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

DIRECTEUR TIMMERMANS

van het Bisschoppelijk College te Sittard viert de volgende week zijn zilveren priesterfeest. We kunnen de komende weken met de talrijke Priesterjubilea niet aan elken Feesteling de eereplaats van ons blad inruimen. Voor Directeur Timmermans mogen wij zeker een uitzondering maken. Wat hij gedaan heeft en nog doet als jeugdleider, en als priester, wettigt volkomen ons afwijken van de bestaande gebruiken.

✓ Het afsteken van de turf geschiedt met zorg. Door een goede werkverdeling heeft alles een plot verloop en worden dagelijks vele duizenden turven gestoken.

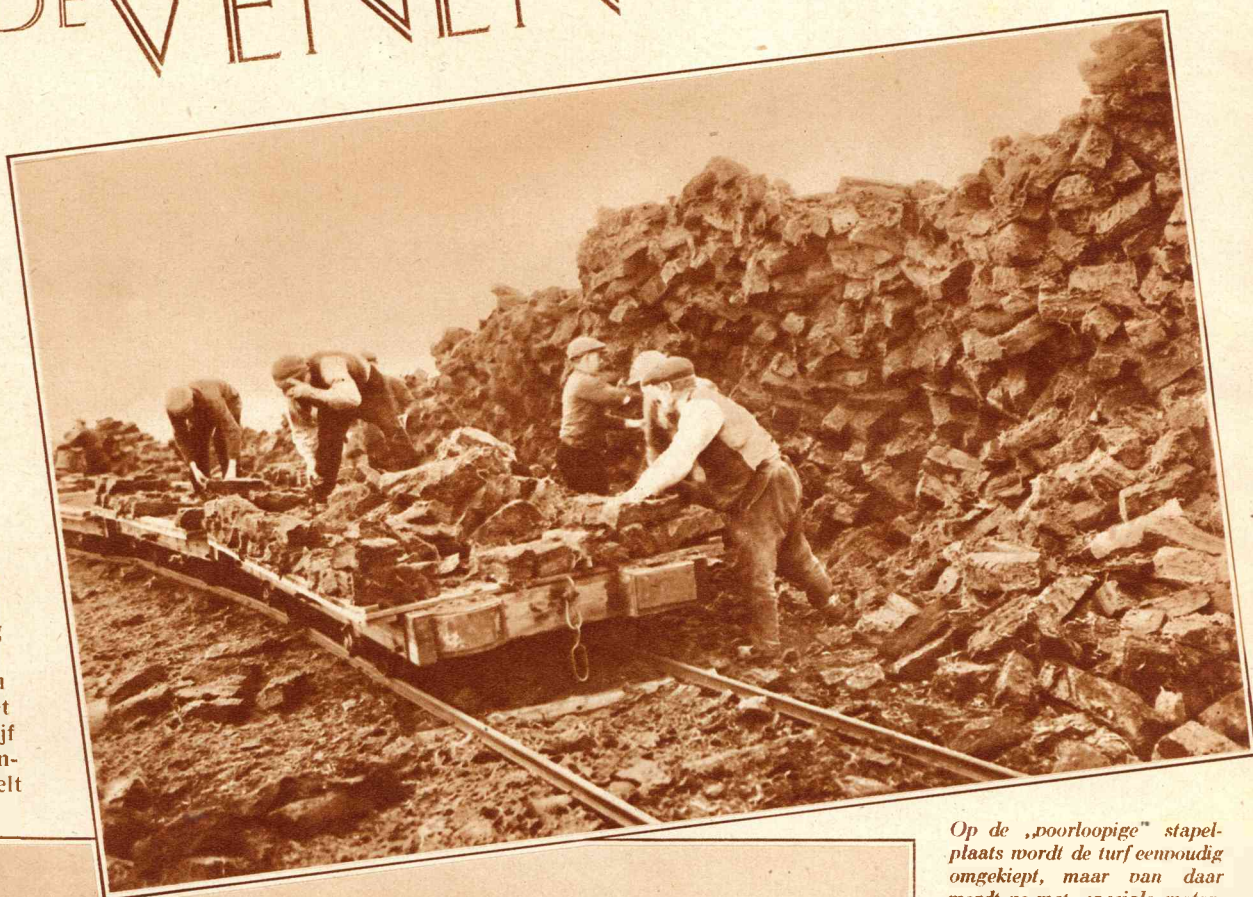
Het brandbare goedje wordt in groote brokken gesneden en daarna als „turf“ op platte kruivagens naar de stapelplaats gevoerd.

EEN DAGJE IN DE VEENEN

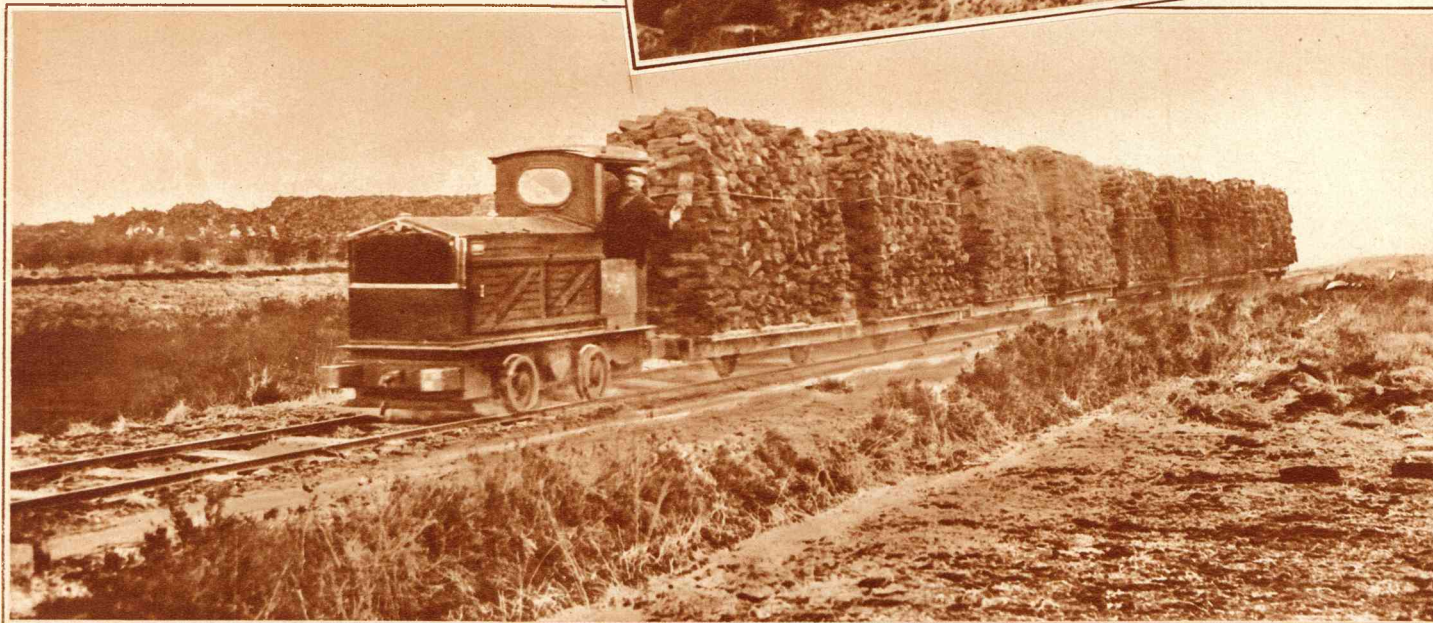
Een eigenaardig bedrijf is het wel, de veenderijen. Als alle menschen zich verheugen omdat de lente haar intrede heeft gedaan, en ieder zich gereed maakt om te genieten van het fraaie zomerweer, dan begint voor den veenarbeider juist het seizoen van arbeid voor den naderenden winter.

Niet zoo gauw heeft het zonnetje voldoende krachten verkregen om de nare wintervorst te verdrijven uit het stille land van de Brabantse en Limburgsche Peel, of in de uitgestrekte steppen ontwaakt nieuw leven en de drukte van een zomer-industrie brengt vertier en beweging alom in de anders zoo sombere vlakten.

De veenarbeiders zijn hun werk begonnen en de vroege ochtend ziet hen gaan, beladen met de weinige hulpmiddelen die hun uniek bedrijf vraagt. Op den rug of schouder is de groote veenschap gebonden, en aan haar steel bungelt

Op de „doorloopige“ stapelplaats wordt de turf eenvoudig omgekiept, maar van daar wordt ze met speciale motortreinen naar de groote opslagplaatsen vervoerd.

Op de wagons van de motortreinen wordt de turf met duizenden stuks vervoerd.

het zakje met een paar sneden brood en een kannetje koffie, „de lunch“ der verveners.

Toch zijn ze allen opgewekt, en gaan blijde hun dagtaak tegemoet. Zonen van de vrije natuur, hebben ze geleerd te waardeeren wat het leven voor goeds brengt, ook aan de armste, en zij weten

dat er zijn, nog armer dan zij. Kranig is hun stap als zij gaan langs de smalle paadjes door het onafzienbare veen, en frisch-blijde klinkt de roep waarmede zij hun kameraden uit de lage huisjes mee ten arbeid nooden.

Eén dagje maar zijn we bij hen geweest, en hebben er veel van hen geleerd. Vooral, dat er toch ook veel geluk is in de kleine huisjes, die hun tot woning strekken. Veel geluk, omdat zij begrijpen, wat wij hierboven schreven, dat ware vrede en zielsgeluk niet bij geld te vinden zijn. En al verdienen zij geen rijk stuk brood, hun leven is mooi en goed omdat zij de blijheid hebben, die Gods vrije natuur hun schenkt, en de wetenschap, dat hun eenvoudige arbeid, velen, armer dan zij, in fellen winter behoedt tegen de verschrikking van sneeuw en ijs.

Geschaard om het haardvuur, mogen ook wij in

Koffieurtje in 't veen.

En als de motortractor eens wat langzaam is, dan slaan de luitjes zelf de handen aan den wagen, want een nieuwe wagen macht weer op lading.

Het ontstaan van een turfberg →

koude winterdagen eens denken aan deze werkers, die ginds in de steppen zorgen dat tegen een kleinen prijs onze brandstoffenkelder goed gevuld kan zijn.

Van het leven der verveners maakten wij enkele kiekken, die onzen lezers een indruk kunnen geven van dat uitgestrekte bedrijf, dat zich inmiddels ook al meer en meer industrialiseert en mechaniseert. Het is een industrie, die ons Zuiden bekend heeft gemaakt en een groot deel onzer provincie, het zgn. Peelland, is nog met uitgestrekte veendijken bedekt. De verveningsarbeid is ook daarom

Waar geluk en zielenbrede behoeven geen grootsch paleis. De woning der veenarbeiders.

zoo nuttig, omdat veelal de afgegraven gronden een zeer goed bouwland vormen, waardoor dus de welvaart weer dubbel gebaat is. Langzamerhand al is het dan werkelijk heel langzaam, zullen de dorre vlakten en zandwoestijnen plaats maken voor heerlijke landouwen. Ons Zuiderland kan dan één luthof zijn en dat hebben we dan mede te danken aan den arbeid der eenvoudige verveners. Daarom ruimen wij in ons blad een plaatsje extra voor deze industrie in.

A. D.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 24 Mrt. '30

Menier,

Me schieten alweer aarig op, ee! Offisjeel is 't al Lente, maar 'k mot er dalijk bijzeggen: Offisjeus is 't nog nie dätte! 't Is alles bij mekaar genomen nog maar te schraal. 't Zonpeke

doe z'n best. Da staat somwijlen te schrijnen of 't in 't aangenomen werkt, — maar die verstaampde Noordoosters verpejen heel d'n krippot. Ze halen d'n fut, de groeikracht, uit d'èerde, die daar te verschrallen en te verpoeiëren leet, dat er gewoenweg gin grasspierce dijen kan!

Maar allee, me gaan veruit.

Zatten me-'n maand gelejen om vier uren in d'n pikkedonkerte, nouw plekt er op da-d-uur nog 'n zonnestraaltje rood teugen de gloeiend-bruine stammen aan van ons dennenbosschen. Lijken de bosschen deursnejen van vloeiend goud, lijk 't late zonnelicht in de diepe donkere slooten klatst, waarin de takskes as fijn kaantwerk te spiegelen staan van da koele, heldere water.

'n Groot verschil mee verlegen jaar op deuzen tijd, amico. 'n Groot verschil!

Toen zat 'r 'nen meter vorst in d'n grond die zoo haard was as 'nen bikkell. Leek de èerde op 'n stuk rots waar nooit meer ietske op groeien zouwl. Laggen de slooten, lag de Mark stijf bevroren tot d'n bojem toe, mee ijs dat er uitzag as zaand zoo vuil, om-da-d-et zoo oud wier. Scheurde de èerde van drogte, zoo uitgemèergeld lag ze daar.

Hongen de ijspinnekes maanden aan 'n stuk aan de goten en de vensterkoezijnen. Zatten ons romkes van de schuren en de stallen en van 't achterhuis weken en weken lang onder 'n korst ijs da-ge 'r g a t e n in moes boren. Ja, da verschil is groot!

De velden zijn nog nie zonder blommekes gewiest. Nóg staat er ier en daar 'n botterblommeke en 'n madelieveke tusschen 't gras da-d-eel d'n winter gruuu gebleven is.

En as 's aves de zon ondergaat, dan is 't nouw en dan of er twee groote gouwen poorten geruizeloos worren opengedraaid om oew in den hemel te laten kijken.

Dan is 't hier op d'n buiten of ge de natuur bekekt deur 'n brilleke mee gekleurde gloskes.

Dan wordt de èerde, dan worren de boomen en de waterkaanten, den toren en d'n meulen omgeven mee pèerse, rose en gouwige raandjes of 't allemaal betooverd is. Dan leet er 'nen gloed over de wêrld, of beter gezeed: 'n gloeiing, da-d-et allemaal schemert veur oew oogen van d'n rijkdom aan kleuren of onzelieveneer mee 'nen wonderbaren tooverlantèern z'n schepping belicht.

'k Was Zundagnadenmiddags in 't bosch. Kad onderwege 'nen stok gesnejen waarmee ik ouwe

blaaiques opsloeg, teugen de stammen van de boomen tikte en ier en daar 'n dooi takske afjaste. 't Was 'n weer om gekke dingskes te doen. Om in 'nen hoogen spar te klimmen naar de eekhoortjes en zoo te bewonderen 't pannerama van de hei en de bosschen die daar overgoten leggen te baaien in 'nen plas van gouwen licht en rooien gloed.

En mee da'k daar zoo aan docht en naar boven keek zag ik hoe de hooge kruinen gruuu-purperig in mekare overliefen en deur de „gaten" d'n braand deurlekte in grillige plakaten van de gloeiende locht die er boven hong in laaiende wolkskes.

Keb staan turen tot m'nen nek d'r pijn van dee. Toen ben 'k deurgemarsjeerd, lustig 'n lieke fluitend, da verstierf in de oneindigheid van 't bosch, waar de stilte as 't ware deur d'r eef. En as ik op de hei kwam, die diep, diep achter de bosschen leet, dan stapte-n-ik ineenen in d'n dag van die groote rood-koperige vlakke die in 't Oosten verblauwde van 'nen opkomenden nevel die as sluiers van de locht afhang.

Maar teugen 't westen, waar de zon als 'nen veul te zwaren vurigen bal deur 't zwèerk was gezonken achter d'eerde, daar hongen nóg de gloeiende wolkskes laag op de hooge kruinen neer van 't bosch, of 't bosch aan 't braanden was.

Den dag hong te s m e u l e n.

En achter me kwam d'n nacht aangeloven in blaauw geslufte en zoo veraanderde en verwisselde de natuur d'r eigen as 'n schoone jonkvrouw die onder 'nen zonbeschenen boom staat, waardeur de zonpelekken spulden op d'r schoone gestalte.

't Was 'n wisselink van kleuren, 'n kleurensput, da laankzaam doofde as 'n geweldig vuur. En de dag gong weg in 'n apootejose van lichtende kleuren om daar in oew dooje eentje op die groote hei 't gevuul te krijgen of d'n hemel en de èerde d'r deuren sloten en jouw buiten lieten staan.

Mee schokskes dook d'n dag achter de bosschen en daar heurde-n-ik ineens, heel, heel kleintjes, as zulveren klokskes, 't Ulvenhoutsche kerktoerentje kleppen veur 't Lof.

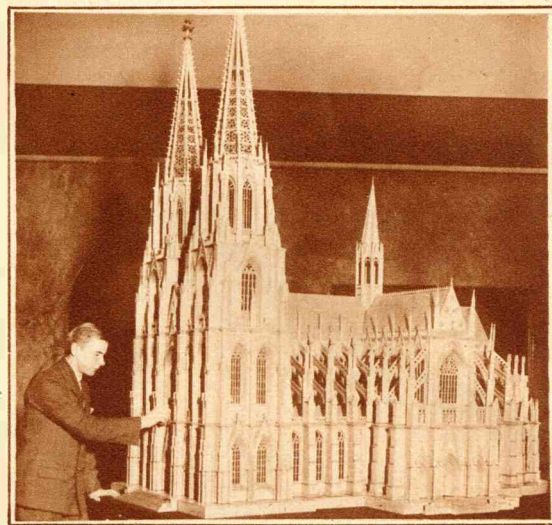
Maar zóó schoon is 't nie altij. Daar is 't Mèert veur. Mèert die geregeld z'n stèert ruurt.

Nouw en dan spoken de lochten daa boven oewen kop rond, of ze bezeten zijn. Bezeten van tooverekske die op 'r bessems te keer gaan of z'aan d'n schoonmaak zijn. Dan giert en dan flút d'n wind in de schouw da-d-et kachelpotje-n-'r 'n klurke van krijgt — net of 't verlegen wordt omda-ze 'm in z'n nen nék kietelen en blazen. Dan rollen de wolkeken as vachten zoo dik, al deur d'n hemel. Dan tuimelen die klodders as modder zoo zwart woest over mekare. Troebel en donker wordt dan d'n dag; in huis wor 't haardstikkedonker. En 't vurige potje van ons plattebuis en 't hartje van gloeiing daarunder da schemert er dan op d'n dusteren grond of ge leeft in den donker veur Kersmis!

't Is volop winter dan.

De wind giert deur de spleten. Hagelsteentjes ketsen teugen de ramen. Rolien rauschend van de pannen op oew dak. Springen op van d'n haarden bojem, daarbuiten op den erft en rollen dan de kuiltjes en de putjes in, gegraven deur d'n Blek, deur de kiepen, van de wortels van m'nen notelèer en appelèer af.

Ze ketsen op de daken van de schuren en springen mee 'n sierlijk zwaaike teugen de wêrld aan. En Blek krùpt grommend in z'n hok as enkele van die darteile ijsklontjes teugen z'n zwarte neus aanketsen. De kiepen gaan in 'n paniekske-n-'t nachthok in en staan te dringen en te douwen veur 't haalfponde schufke as menschen aan 't loketje van de stazie, terwijl de trein al veur stapt op vertrek.

De Keulse Dom in miniatuur, gemaakt door een jongen Duitscher, die als voornaamste materiaal lucifers gebruikte. Hij had er vier jaar voor over om dit lucifersmonument te bouwen.

De veugeltjes schèeren laag over de wêrld in breeje, snelle vlucht; in angstige haast. De takken schuren laangs m'n huis en over m'n pannen. Droppels lekken van de goten en 't struikgewas; 't is winter nouw!

Bezùrgd gaan oew oogen over d'n omtrek. Mee angst tuurde teugen de zwarte locht aan waar ge deurhenen zouw willen kijken. Waant wa zouw daarachter zitten? Al da kouwe nat — 't is nie goed veur 't jonk gewas. . . „Goeie genade wa-d'n rot weer!" — en as 'nen bliksem deur de dusteren van 't vertrek schèerde dieën uitval van Trui deur de stilte, waar niks aanderts te heuren viel as 't gesnor van 't plattebúske. „Wa zul-d-er aan doen," zuchtte-n-ik en Trui weer: „wa zul-d-er aan doen!"

En 't gerausch van d'agelstukskes sterft weg. Maar donkerder wordt de locht en grillig flakkeren de vlammeke d'r schijnsel teugen de muren as Trui de pan mee èrpels te vuur zet.

Haard en raauw val 't lawijt tusschen de donkere muren as Trui, die kwaad gemutst is, de kachel in z'n nen rooster pokt.

Doovend rollen brokskes vuur d'n bak in, die gloeiend lichten op Trui d'ren zuren kop. Ze ampeert me mee d'r druktes, maar 'k houw m'n eigen in, waant zwaar as lood zoo drukt de donkere locht op oew zielement. . . en ik herinder m'n eigen 'n ouw versje: „onslievenirke, gif mooi wirke."

Rang, pang! — de pook haangt weer op 'r plak aan 't nikkelen hekske laangs de plattebuis en Trui vraagt dan: „wa zeg-d-r van," en mee d'r haanden in d'r lenden, pijn van 't poken, kek ze laangs me, deur 't raam naar de locht mee 'n gezicht as 'nen kunstkenner die teugen 'n snerterige schilderij aankekt. „Wa zul-d-r van zeggen," zeg ik. En Trui bleef kijken, kijken teugen wil en dank en ineens kwek ze: „Olee, da kan 'r ok nog bij, neeë maar kek nouw 's!" — en jawel amico, daar is 't werendig gaan sneeuwen. Zwaar, in rechte lijnen, vallen de natte sneeuwvlokskes teugen de èerde. Dichter en dichter, ondeurdringbaar trekken ze in rijen naar de stille wêrld toe. Zwart blinken de daken van den smeltenden sneeuw. Zwart blinken de takken en plaskes staan er in de kuiltjes nouw, die sjuust nog vol van hagelstukskes laggen.

Zoo is de Mèert, amico!

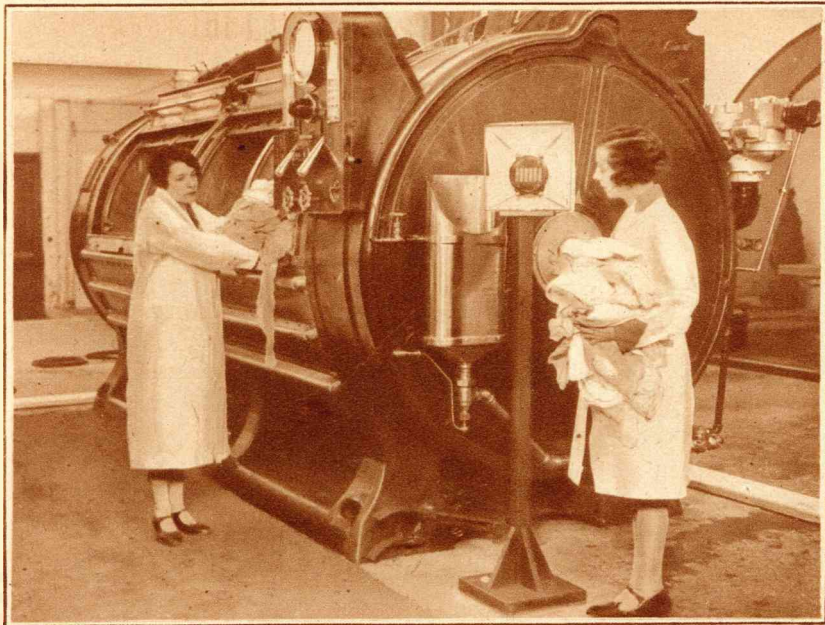
Onbehouwen en wipselturig as 'n jonk wefke da verwend is.

En veul menschen ziek, snotterig. In de stad zeggen ze: „griepig," maar 't komt op 't zelfste terneer. In allebei de gevallen is 't nie bijgedweild te krijgen en smokt oew pepke net eender of 't gestopt is mee kiepenmest.

'k Zal onzenlieveneer op m'n bloote kniekes bedaanken as 't 'n maand verders is. As de lochten zachter, de natuur milder en d'èerde groeizamer is. As de Paschen weer over de wêrld zal zijn gekomen en 't nuuwe leven van alle kaanten te bespeuren valt. Me zitten nouw in 't magere — da me maar gaauwkes in 't vette deel van 't jaar meugen geraken.

Amico, ik schei d'r af.

Veul groeten van Trui en, as altij, gin horke minder van oewen
toet a voe
DRÉ.

Een draadloze waschmachine werd op een tentoonstelling in Londen gedemonstreerd. 't Enorme ding kan een wasch van 500 K.G. gewicht in een uur doen en wordt in- en uitgeschakeld door middel van een microfoon, die langs draadlozen weg het electrische mechanisme bestuurt.

Er was eens een domme boer... maar die tijd is lang voorbij. Dat kan men tegenwoordig gerust zeggen, want ook de boeren begrijpen steeds beter hunne belangen, en de door hen gestichte verenigingen behoren tot de grootste in den lande. Hun speciale vakcursussen hebben groote belangstelling en dragen machtig veel bij tot verheffing van den boerenstand en verbetering van landbouw en veeteelt. Wij fotografeerden de geslaagde leerlingen van een te Limbricht (L.) gehouden landbouwcursus.

Limburgsch Nieuws

Hoe voed ik mijn koe op, om bij de a.s. veetentoonstelling de eerste prijzen weg te halen. Practisch onderricht in koeien-opvoedkunde. Onze fotograaf was te Limbricht (L.) getuige van een openluchtles over de praktische opvoeding van de koe, waarbij een vertegenwoordigster van dit nuttig geslacht het persoonlijke onderwerp van dit aanschouwelijk onderwijs vormde.

Schafttijd.

De geslaagde leerlingen met autoriteiten van den Landbouwhuishoudcursus te Reymersstok-Gulpen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Maar ik smeeke u van harte, voortaan niet op diensten van dien aard van mijn kant te rekenen, maar liever uw hand van mij af te trekken en mij aan mijn lot over te laten. Mijn edele vader heeft mij geleerd, de leugens te haten, en ik wil hem geen schande aandoen, al ligt hij reeds in het graf. Liever dan door zulke kunsten wil ik door den geringsten arbeid mijn levensonderhoud verdienen."

Mevrouw Deloria had haar hand losgelaten en was opgestaan, om een paar schreden door de kamer te doen. Zij gevoelde zich te onbehaaglijk onder den helderen kinderblik van het jonge meisje en nu zij overtuigd was, dat Elze haar gezicht niet meer kon zien, kregen haar gelaatstreken een oogenblik een uitdrukking van woede en haat. Pas na geruimen tijd had zij haar zelfbeheersching weer genoeg teruggekregen, om op een huichelachtig vriendelijken toon te antwoorden: „Ik heb straks al tegen je gezegd, lieveling, dat dit het laatste bewijs van je erkentelijkheid moet zijn. Je kunt heel onbezorgd zijn over de gevolgen. Ik zal je evenmin nog eens in tweestrijd met je geweten brengen, als dat ik er aan denk, om wegens de mij gegeven les mijn hand van je af te trekken. Maar daarover zullen wij verder spreken, zoodra ik teruggekeerd ben. Nu mogen wij den auto niet langer laten wachten. Ik geloof, dat men onze kamers hier al weer aan nieuwe gasten heeft verhuurd."

Zij gingen naar beneden en gedurende den tamelijk langen rit onderrichtte mevrouw Deloria Elze breedvoerig over het gedrag, dat zij tijdens haar afwezigheid in acht moest nemen, om geen verdenking te laten ontstaan. Zij moest onder voorwendsel van een lichte ongesteldheid zooveel mogelijk in haar kamer blijven, moest den omgang met vreemde menschen vermijden en ieder bezoek, dat men haar zou willen brengen, onvoorwaardelijk afwijzen. Alle brieven, die misschien onder den naam van mevrouw Deloria zouden komen, moest zij ongeopend bewaren en zij mocht zelf gedurende dezen tijd aan niemand schrijven.

„Opdat je op alle mogelijkheden voorbereid moogt zijn," zoo eindigde zij haar lange les, „laat ik een som van duizend mark voor je achter, dan kan je, als het noodig is, naar welgevallen daarover beschikken. Zou ik tegen alle verwachting na verloop van acht dagen nog niet teruggekeerd zijn en zou je dan ook nog geen bericht van mij hebben ontvangen, dan ben je vrij, om naar Breslau terug te keeren en daar onder je waren naam op mij te wachten. Maar je moet mij plechtig beloven, het in geen geval vroeger dan na afloop van dezen tijd te doen."

Met een bedrukt hart gaf Elze de gevraagde belofte en zwijgend liet zij toe, dat de eigenares van het pension, die zeer verbaasd was over haar jeugdig uiterlijk, haar met de grootste vriendelijkheid als mevrouw Deloria begroette en haar naar een mooi, aan den tuin gelegen kamertje bracht. Zij sprak ook geen woord, toen de voormalige kunstrijdster zeer veel over Elze's geschokte gezondheid sprak en de pensionhoudster meermalen op haar hart drukte, dat zij vooral veel rust noodig had. Haar kon het immers slechts gewenscht voorkomen als zij tijdens haar leugenachtig optreden zooveel mogelijk van iedere ontmoeting met vreemde menschen bevrijd bleef.

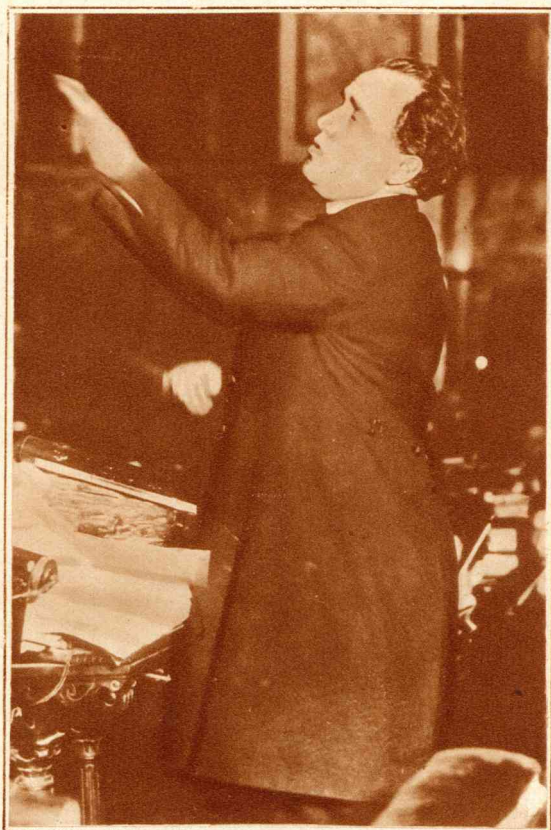
Nadat zij nog ongeveer een kwartier met elkaar alleen waren geweest, zonder dat Elze het van zich had kunnen verkrijgen, om den voortdurenden stroom van woorden met een hartelijk gezegde te beantwoorden, keek mevrouw Deloria op haar horloge, schrok van het late uur en sprong gejaagd op, om haar beschermeling voor de laatste maal te omhelzen.

„Ik moet gaan, lieveling, en je mag mij niet wegbrengen, want het is beter, dat men ons voor mijn vertrek niet meer samen ziet. Je weet het nu, dat het mijn heele toekomst en tevens ook de jouwe is, die van je verstandig optreden afhangen. Denk aan je belofte en zorg, dat ik niet weerd teleurgesteld word in mijn vertrouwen."

„Ik zal mijn belofte houden," zei Elze ernstig,

„maar ik hoop, dat u naar best vermogen zult trachten, om dezen tijd van beproeving, die voor mij zoo moeilijk is, te verkorten."

Zij kuste haar nog eens teeder, zonder dat Elze echter haar kus beantwoordde. „Kun je daaraan twijfelen?" vroeg mevrouw Deloria verwijtend. „Zeker kom ik al binnen eenige dagen terug en als onvoorziene omstandigheden mij dat tegen mijn zin zouden beletten, dan ben je immers gemachtigd, om na den achtsten dag geheel volgens je eigen keus te handelen."

Maestro don Lorenzo Perosi, de dirigent van de Sixtijsche kapel, heeft een nieuwe compositie gemaakt, *Vespertina Oratio*, die in het Vaticaan voor het eerst is uitgevoerd in tegenwoordigheid van Z. H. den Paus.

Toen ruischte zij de kamer uit. Het achtergebleven meisje staarde echter vermoeid en diep bedroefd naar den kleinen tuin. Zooals zij nu te moede was, konden haar gevoelens slechts die van een ongelukkige zijn, die zich moederziel alleen op een verlaten eiland bevindt.

XXVI

Krauze had zijn lastigen bezoeker in de tot dan toe door Rudolf bewoonde kamer achtergelaten en was weer naar zijn kantoor gegaan, om uit zijn papieren datgene te zoeken, wat hij voor zijn vertrek nog wilde vernietigen, vooral echter, om over zijn toestand na te denken en tot een bepaald besluit te komen. De onverwachte komst van Hubner had in een oogwenk alles geheel veranderd en nog was de graanhandelaar het niet geheel eens met zichzelf, of hij dit als een gelukkige of een ongelukkige omstandigheid moest beschouwen.

De gedachte aan een gezamenlijke vlucht, waarover hij Hubner straks had gesproken, was hem plotseling als een bliksemstraal voor den geest gekomen, toen zijn bezoeker met een groot vertrouwen had gezegd, dat hij zonder pas over de Russische grens kon komen en zich dan door zijn kennis van den plaatselijken toestand en door zijn veelvuldige relaties gemakkelijk voort zou helpen. Als dat waar was — en Krauze was ondanks zijn gewoon wantrouwen geheel bereid, om het te gelooven — waarom zou hij dan voor zijn persoon geen nut daarvan hebben. Het noodlot had hem nu eenmaal tot bondgenoot van dezen man gemaakt en het gemeenschappelijk belang

moest sterk genoeg zijn, om den wederzijdschen afkeer naar den **No. 20** achtergrond te dringen. Later zou er nog wel eens een gelegenheid komen, om vergelding te zoeken voor de brutale beschimpingen, die hij geduldig had moeten verdragen.

Maar het was niet de haat tegen den vriend van mevrouw Deloria, die den graanhandelaar nog besluiteloos deed weifelen, of hij zich aan het plan voor een gemeenschappelijke vlucht zou houden, of er in het geheim vandoor zou gaan. Wat deze beslissing zoo moeilijk voor hem maakte, was alleen het ellendige vooruitzicht, den anderen man de helft der toch al zoo karige som te moeten uitbetalen, die hij morgen ter beschikking zou hebben en waarmee hij zich ergens in het vreemde land een bestaan wilde bezorgen.

Terwijl hij nog peinzend tusschen zijn papieren zocht, keerde Mina van haar laten uitgang terug. Krauze liet haar binnen en deelde haar mee, dat zij den volgenden morgen een ontbijt voor twee personen klaar moest maken, omdat hij een van zijn buitenlandsche zakenvrienden te logeeren gehouden en hem Rudolf's slaapkamer gegeven had. De huishoudster hoorde deze mededeeling met een wantrouwend gezicht aan, maar zij achtte het niet de moeite waard, daarop iets te antwoorden, en begaf zich zonder groeten naar haar kamer.

De graanhandelaar bleef nog ongeveer een uur in zijn kantoor. Toen pakte hij de uitgezochte geschriften, die hij het meest bezwarend achtte en in zijn slaapkamer wilde verbranden, bijeen en draaide de gaskraan dicht. Ook zijn besluit voor morgen was nu eindelijk genomen. Hij wilde Hubner in de overtuiging laten, dat hun vlucht gemeenschappelijk zou zijn, wilde echter onder een of ander voorwendsel al heel vroeg in stilte naar Saling gaan en zonder eenige bagage onmiddellijk met de twaalfduizend mark vertrekken, om zoo spoedig mogelijk een Oostenrijksche haven te bereiken. Dat Hubner drukte zou maken of hem aanklagen, vreesde hij niet en daarvoor kon hij — vooral omdat hij er op bedacht was, alle sporen achter zich uit te wisschen — met veel gemak een voorsprong krijgen, dien hij voor zijn redding noodig had.

Zacht en voorzichtig, om Hubner niet wakker te maken, ging hij op zijn teenen naar zijn slaapkamer boven en met zorg grendelde hij de deur, voordat hij in het donker naar de tafel tastte, waar volgens zijn weten de lucifers en de lamp stonden. Nu raakte zijn hand iets warmes, iets levends, en met een luiden kreet van schrik bleef hij onbeweeglijk staan.

Maar uit die ondoordringbare duisternis, die hem omgaf, klonk het spottende geluid van een welbekende stem in zijn oor. „Wees maar niet angstig, waarde bondgenoot en reisgezel. Het is geen roofmoordenaar, die hier naar binnen is geslopen, maar slechts mijn persoontje. Daar boven was het mij te eenzaam, en omdat wij nu vermoedelijk toch menigen nacht samen zullen doorbrengen, kan het u immers niet deren, als wij dadelijk vandaag daarmee beginnen. Wacht maar een oogenblik. Ik zal dadelijk voor de gewenschte feestelijke verlichting zorgen."

Er ontvlamde een lucifer en bij dit licht zag Krauze den athleet geheel aangekleed languit op de canapé liggen. In dit oogenblik werd hij vast overtuigd, dat hij niet meer van dien ellendigen kerel af zou komen, zolang deze nog eenig verraad van hem te vreezen of eenig voordeel van hem te verwachten had. Hij gevoelde zich reddeloos in z'n macht en nooit had hij hem vuriger gehaat dan onder den druk van deze overtuiging. Als hij niet zeker had geweten, dat de gewezen athleet hem in lichaamskracht ver overtrof en dat bovendien onmiddellijk een ontdekking op de daad zou volgen, dan zou hij hem graag zijn aangevallen, om hem te worgen. Maar hij moest nu zijn machteloze woede wel bedwingen en zich zelfs wachten, om door een onvoorzichtig woord den toorn van zijn ontzettenden metgezel op te wekken.

Zwijgend stak hij de lamp aan en zijn bevende

handen hadden minuten noodig, om daarmee klaar te komen. Toen zei hij pas met een gehuichelde onverschilligheid: „U zult hier op die harde canapé veel minder gemakkelijk liggen dan ginds in het bed van mijn zoon, en dat ik niet voornemens ben, om er vandoor te gaan, zult u nu toch al wel bemerkt hebben.”

„Nu, zoo heel muurvast is mijn overtuiging toch nog niet en ik houd mij tengevolge van droeve ervaringen liefst aan hetgeen mijn eigen oogen zien en mijn eigen ooren hooren. Maar u behoeft u verder niet bezorgd over mij te maken, hoe vriendelijk dat ook van u is. Uw canapé is een afschuwelijk oud meubel, maar ik heb in mijn leven wel op een veel harderen stroozak uitstekend geslapen. Zorg er dus maar voor, dat u zelf tot rust komt. Wij hebben frissche krachten noodig voor de vermoedissen der volgende dagen.”

Krauze stond nog steeds radeloos bij de tafel. Met een schuwen blik keek hij naar de latafel, die alle bewijzen van zijn misdaad verborg — deze duidelijke, onloochenbare bewijzen, die hij nu in de stilte van den nacht voor altijd had willen vernietigen. Als hij het nu in het bijzijn van den anderen man zou trachten te doen, dan moest hij zeker voorbereid zijn op honderd nieuwsgierige vragen, en bij de menschenkennis van den slimmen avonturier was er veel gevaar, dat hij achter den sluier van een verzonnen sprookje de waarheid zou herkennen. En hij mocht er volstrekt niet op rekenen, dat zijn opdringerige gast zich ook maar voor een halfuur uit de kamer zou verwijderen.

Zijn aarzelen en overleggen viel te zeer in het oog, om niet door Hubner te worden opgemerkt. „Nu, waarop wacht je nog?” vroeg hij na een korten tijd. „O ja, ik herinner het mij al! U sprak er straks al over, dat u nog verschillende kleine voorbereidselen moest maken. Vooruit maar, mijn tegenwoordigheid behoeft u niet te hinderen.”

Krauze meende zooveel hatelijkheid in deze woorden te hooren, dat hij in zijn opgewondenheid zich de mogelijkheid voorstelde, dat Hubner nu eenige verdenking tegen hem had. Als het zoo was, dan mocht hij hem in geen geval zelf de bewijzen bezorgen, die hem voor altijd als een waardeloos en willoos werktuig in de handen van dezen brutalen kerel zouden brengen. Neen, nog eerder mochten de zwijgende getuigen van zijn misdaad hier achterblijven! Zij lagen immers veilig genoeg in het geheime vak van de oude latafel, en het moest al een heel scherpzinnige rechercheur zijn, die de dingen daar zou vinden. Den triomf, hem door het bezit van het vreeselijke geheim geheel tot zijn slaaf te zien gemaakt, zou de andere man niet genieten; er was genoeg te dragen aan de lastige keten, waarmee die geringere gezamenlijke schuld hen met elkaar verbond.

„Mijn voorbereidselen zijn al gemaakt,” zei hij schijnbaar kalm. „Ik heb daar slechts een paar zakelijke brieven, die ik nog voor mijn vertrek wilde verbranden. Maar dat kan morgen ook gebeuren. Die afschuwelijke lucht zou ons nu maar hinderen.”

Hubner antwoordde niets en Krauze begon vlug zijn bovenkleeren uit te trekken, om toen nog half aangekleed op het bed te gaan liggen.

„Wilt u de lamp niet uitdoen?” riep de athleet vanaf de canapé. „Ik ben niet gewend, bij licht te slapen.”

Krauze gehoorzaamde zwijgend en nu voelde hij pas, hoezeer de lichamelijke en geestelijke inspanning der laatste dagen zijn krachten ondermijnd hadden. Zijn ledematen deden hem zóó'n pijn, alsof zij met knuppels waren bewerkt, en het kostte hem inspanning, om zijn gewrichten te bewegen. Maar toch belette de opwinding hem, in te slapen. Hoe stijf hij ook zijn oogen sloot en zijn hoofd in de kussens drukte — de vurig verlangde slaap wilde niet komen en iederen keer als hij meende in slaap te vallen, werd hij weer opgeschrikt door het denkbeeld, dat een ijzeren vuist hem bij zijn keel had gegrepen, of dat Hubner met moordgierige oogen over hem heenboog.

Wel een uur lang had hij dezen ellendigen toestand al verdragen. Nu herinnerde hij zich de zesloopsrevolver, die hij altijd geladen in de schuiflade van het nachttafeltje naast zijn bed bewaarde. En het was, alsof het hem een gevoel van weldadige veiligheid zou bezorgen, als hij het wapen onder het bereik van zijn hand bracht en zoo tegenover iederen vijand gewapend zou zijn.

Een paar minuten luisterde hij onbeweeglijk

naar de diepe, kalme ademhaling van zijn gast, toen trok hij heel zacht de schuiflade open.

Maar hoe zwak het daardoor veroorzaakte geluid ook mocht zijn geweest, de man op de canapé had het toch ook gehoord en nu klonk zijn spottende stem weer:

„Doe maar geen noodeloze moeite, vriend. Hetgeen je daar zoekt, vind je toch niet. Ik heb de revolver in mijn zak, omdat ik van meening ben, dat zij daar voorloopig beter bewaard is dan bij u. Voor zoo dom had u mij toch niet moeten houden, dat ik niet vooraf een grondig lokaal onderzoek had ingesteld, voordat ik een vriend zooals u tot slaapkameraad koos. — En ga nu eindelijk slapen. U hebt het blijkbaar meer noodig dan ik.”

Krauze had zijn tanden in de dekens begraven, om niet hard te schreeuwen van woede. Hij beefde

Wij beiden....

*

Aan 't strand van Scheveningen

Ontmoeten ze mekaar;

Hij — 'n zestienjarig broekje.

Zij — nog met hangend haar:

Ze had geen pagekopje,

Maar vlechten met een strik....

— De eene werd m'n meisje,

De andere was ik!

Die pas-begonnen vriendschap

Die duurde duurzaam voort,

Nooit werd door twist of tweebract

De harmonie verstoord;

Dan 't feest der gladdere-ringen

En beiden in hun schik....

— De één was m'n verloofde,

De andere was ik!

Ze zaten in 't coupéje

En reden naar den trouw;

Hij — met z'n „hooge-zijne”

Zij — in het hemelsch-blaum.

Hij was wat zenuwachtig

Zij loosde zacht een snik....

— De eene was m'n bruidje,

De andere was ik!

De allereerste ruzie!

Zij — gaat nogal te keer....

Hij — heeft niets meer te zeggen

En geeft geen antwoord meer:

Wél denkt-ie bij zichzelf:

Mensch, maak je niet zoo dik!

— De eene is m'n vrouwtje,

De andere ben ik!

J. J. V.

over zijn heele lichaam en het zweet stond op zijn voorhoofd. Zou aan dezen verschrikkelijken nacht dan nooit een einde komen? En dat hij er nu misschien nog vele van dezelfde soort zou moeten doorleven, o, dat was een vreeselijke gedachte!

Tegen den morgen deed de groote uitputting hem echter toch in een diepen slaap geraken en Hubner had hem al meermalen aangestooten, toen hij eindelijk teekenen van leven gaf.

„Word wakker, slaapkop! Tot nu toe heb ik je de rust gegund, maar nu wordt het tijd. Beneden is een mijnheer Saling, die u wenscht te spreken. Als ik iets van gelaatkunde weet, dan is dat de man, die ons het reisgeld moet bezorgen. Zulke menschen mag men niet laten wachten. Kleed u dus vlug aan, dan kunnen wij samen naar beneden gaan.”

De graanhandelaar kreunde als een gewond dier. Waren dan plotseling alle vijandige machten tegen hem opgestaan? Ook de kans, om door een list het aangekondigde bezoek van Saling te voorkomen, had hij gemist — verslapen als een flegmatieke domoor. En nu zou hij met zijn tiran moeten deelen, broederlijk deelen tot den laatsten cent. Het was om gek te worden.

Wel deed hij met de hulp van zijn heele vindingrijkheid en al zijn tooneelspelerstalent de talrijkste pogingen, om te beletten, dat Hubner zijn gesprek met Saling bijwoonde; maar hij had evengoed kunnen trachten een rots te verzetten, en tandenknarsend berustte hij ten laatste in zijn lot,

Een half uur later geleidde hij den kleinen, vriendelijken mijnheer Saling, die den kostbaren wissel van veertienduizend mark heel zorgvuldig in zijn portefeuille had gelegd, naar de voordeur, om daarna bij zijn terugkomst in het kantoor door Hubner met de weinig vleeiende woorden ontvangen te worden: „Heb ik je weer eens betrappt, schurk! Je wist dus gisterenavond heel goed, dat je vandaag om dezen tijd over een aanzienlijke som zou kunnen beschikken en je dacht mij met woorden af te schepen, als je niet bovendien het voornemen had, om mij heelemaal in den steek te laten. Maar dan had je vroeger moeten opstaan — letterlijk en figuurlijk gesproken! Voor den dag met de zeventuizend mark — en wees blij, dat ik daarmee tevreden zal zijn.”

De graanhandelaar was zoo verslagen, dat hij niet eens eenig bezwaar maakte, maar zijn kwelgeest de bankbiljetten voortelde, die deze achteloos in elkaar gefrommeld in een versleten zakboekje stak.

„Zoo, en nu vooruit! Als wij ons dadelijk op weg begeven, kunnen wij den trein naar Oppersilezië juist nog halen.”

Een kwartier later stapten de twee mannen als goede vrienden naar het station. Hubner nam aan het loket twee kaartjes naar Ohlau, en de trein bracht hen uit de Silezische hoofdstad, zonder dat iemand hun vertrek had trachten te beletten.

XXVII

De twee vluchtelingen reisden gedurende den heelen dag op de spoortreinen, die van Breslau naar het Oosten reden, heen en weer. Krauze was door zijn zaken in de omgeving der Silezische hoofdstad met zooveel menschen bekend geworden, dat hij zeker moest zijn, nu den eenen of den anderen van hen te ontmoeten, en omdat hij hiervan geen geheim had gemaakt tegenover zijn reisgezel, waren zij overeengekomen, door allerlei zwerftochten het volgen van een bepaald spoor bij eventuele naspringen zooveel mogelijk te bemoeilijken. Op Hubner's verantwoording moest de graanhandelaar zich nu zelfs op de verschillende stations zooveel mogelijk doen opmerken, moest met de spoorwegambtenaren, die hem bij naam en van gezicht kenden, onbevungen praten en enkele zakenvrienden, die hem hadden opgemerkt, levendig gaan begroeten. Hoe langer deze doellooze zwerftocht duurde, des te moeilijker viel het hem echter, om de rol van den reiziger voort te zetten. Zijn oogen dreigden van oververmoeidheid dicht te vallen, en toch durfde hij slechts dan in den trein te gaan slapen, als er behalve zijn reisgezel nog andere personen in den wagon waren. Bij het groote wantrouwen, dat hij tegen Hubner had, was het haast een idee fixe bij hem geworden, dat deze op niets anders bedacht was, dan om zich van de zeventuizend mark meester te maken, waarvan hij wist, dat Krauze die in zijn zak droeg, en telkens zei hij bij zichzelf, dat het wel het beste zou zijn, om zoo spoedig mogelijk van zijn reisgenoot vandaan te sluipen en alleen op de vlucht te gaan. Maar de vrees voor de wraak van den tooneelspeler, dien hij tot iedere brutaliteit in staat achtte, deed hem tot geen bepaald besluit komen, en ten slotte bevond hij zich tengevolge van zijn vermoeidheid en de voortdurende inspanning in een toestand van willoosheid, die hem blindelings aan alle bevelen van den anderen deed gehoorzamen.

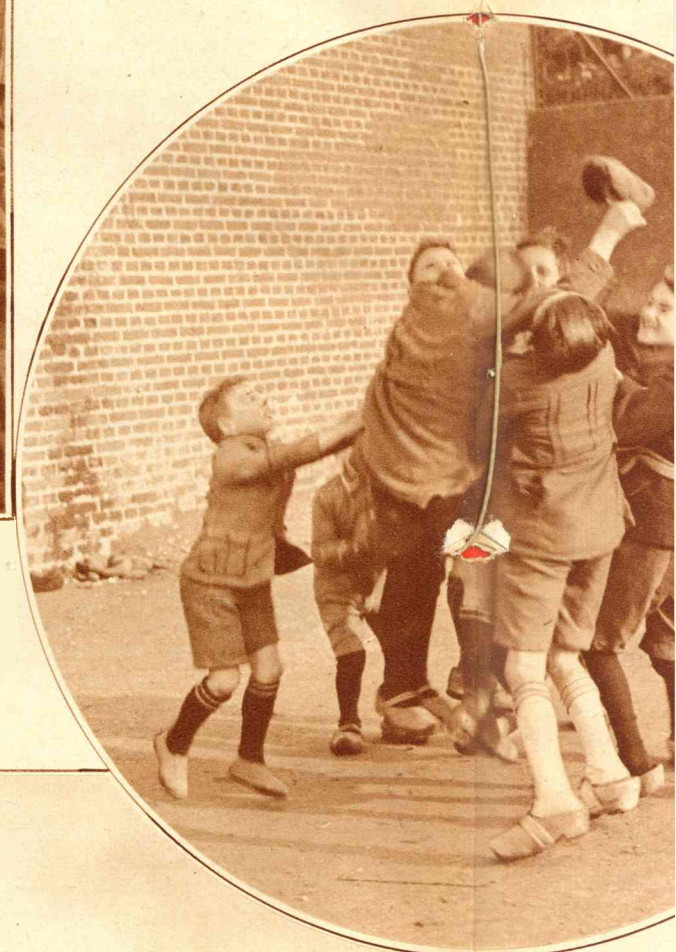
Bij het invallen van de duisternis begonnen zij pas van een klein station zonder verdere omwegen den tocht naar de Russische grens, en het was des avonds tamelijk laat, toen zij den trein in een industriestadje verlieten, dat volgens Hubner echter slechts een dorp was, maar een dorp van tien of twaalfduizend inwoners, en waarvan de straten en huizen een steedschen indruk maakten.

„Hier zullen wij overnachten,” bepaalde de vroegere athleet, „want over de grens kunnen wij vandaag natuurlijk niet meer komen. Het treft uitstekend, dat het juist de maandelijksche betaaldag voor de fabrieksarbeiders is. Dan is er hier altijd een geweldige drukte, en niemand zal er aan denken, om op ons te letten. En zooals ik hoop, zullen wij van deze omstandigheid een goed gebruik maken.”

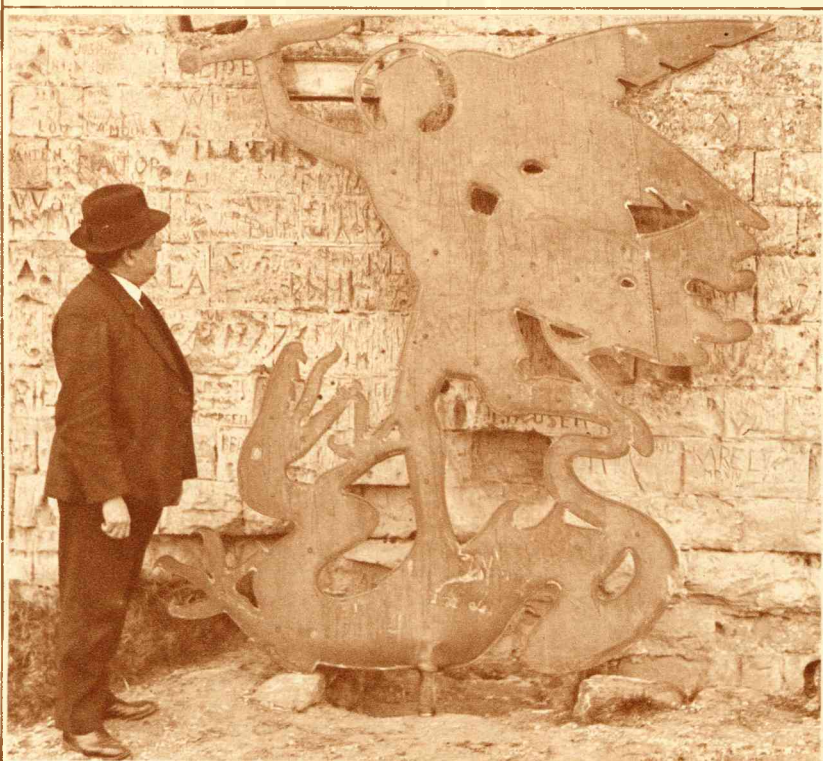
Wat betreft het lawaai en het gewoel in de drukke straten van het fabrieksstadje kwam Hubner's voorspelling geheel uit. Men kon zich in de drukke arbeiderswijk eener groote stad verplaatst achten, zooveel menschen liepen er vroolijk gestemd in groepen rond.

(Wordt voortgezet)

LIMBURGSCHE FOTO-NIEUW

Een zoete opstand. De sluiting en het succesvol eindexamen van den landbouwhuishoudcursus te Reymerstok-Gulpen gingen gepaard met een expositie, waarop de jonge dames heerlijke staaltjes van hun kunnen aflegden. Hierboven: een zoete opstand.

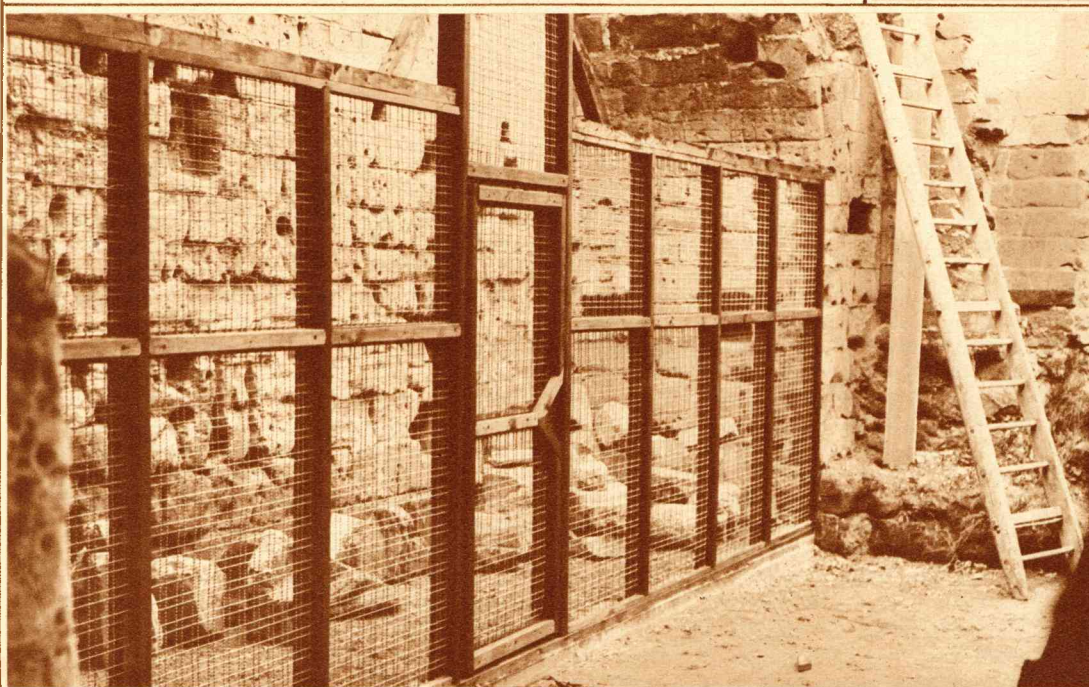

Valkenburg maakt zich gereed, den zomergasten weer iets meer te laten zien dan de vorige jaren. Onvermoeid wordt gerestaureerd aan de ruïne. De engel van de ruïne te Valkenburg is van zijn verheven standplaats gehaald, daar deze onderhanden genomen wordt. Zoo op den beganen grond is hij veel reusachtiger dan hoog in de lucht.

Kindersp

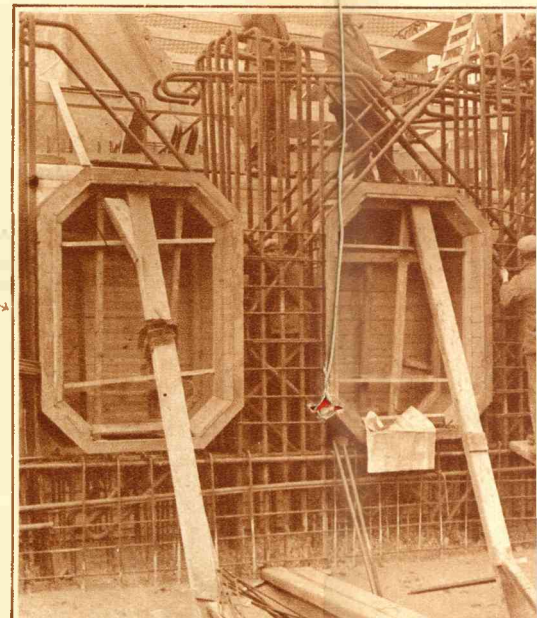
Dinsdag
Beerenb.
gebouwe
openen.
gebouwd.

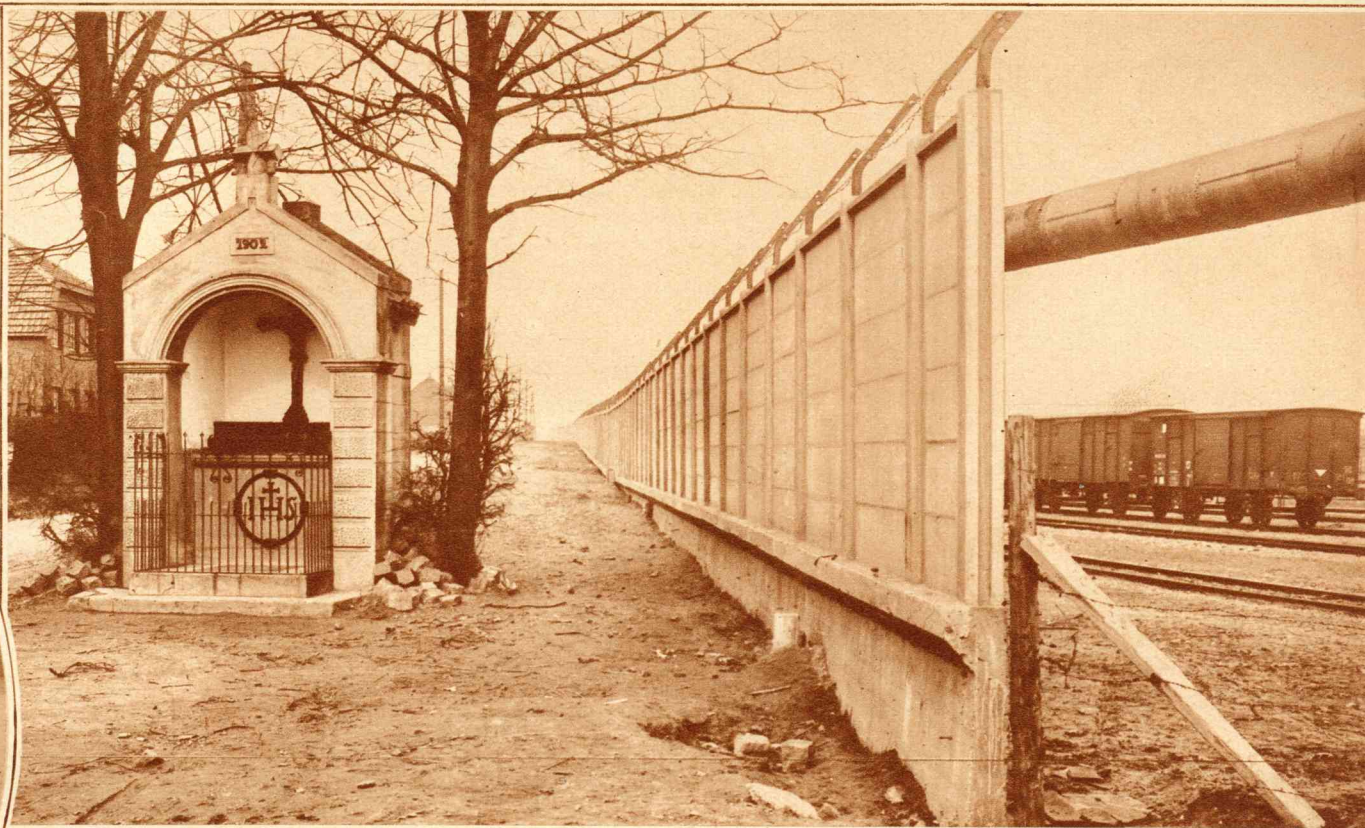
In Geleen is men bezig de overkapping voor de Geleenbeek onder de spoorrails door te leggen, zoodat de treinen tijdelijk over een afgrond moeten loopen. Werkzaamheden op het dorpsplein.

De werkzaamheden aan den tunnelbouw te Lutterade vorderen snel.

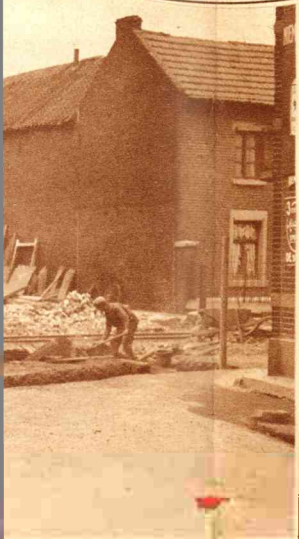
In een der kamers van de ruïne heeft men een openluchtmuseum gemaakt, waar men de bouwfragmenten, welke men bij de restauratie vindt, in opbergt.

LIMBURGSCH TO-NIEUWS

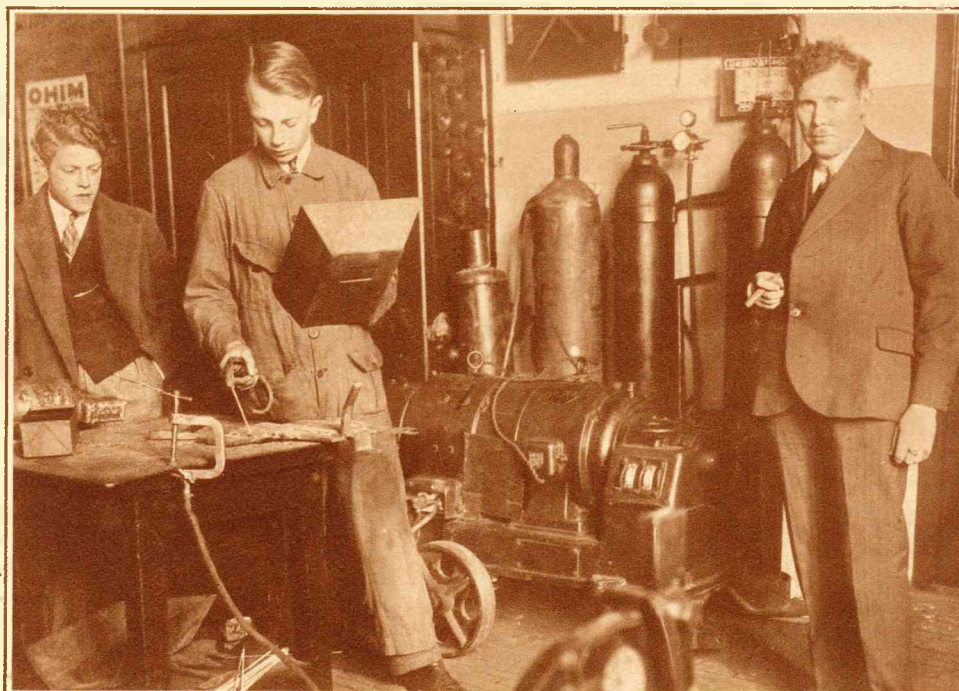

De Chineesche muur. Te Lutterade maakte onze fotograaf deze eigenaardige kiek. De oneindige muur om de uitgebreide terreinen der Maurits-mijn te Lutterade. Wij zien, hoe deze muur de eigenaardige scheidingslijn is tusschen het Limburg van voorheen, met zijn kapelletjes en kruisen, en aan de andere zijde het moderne Limburg met zijn treinen en gasdistributieleidingen naar het Noorden.

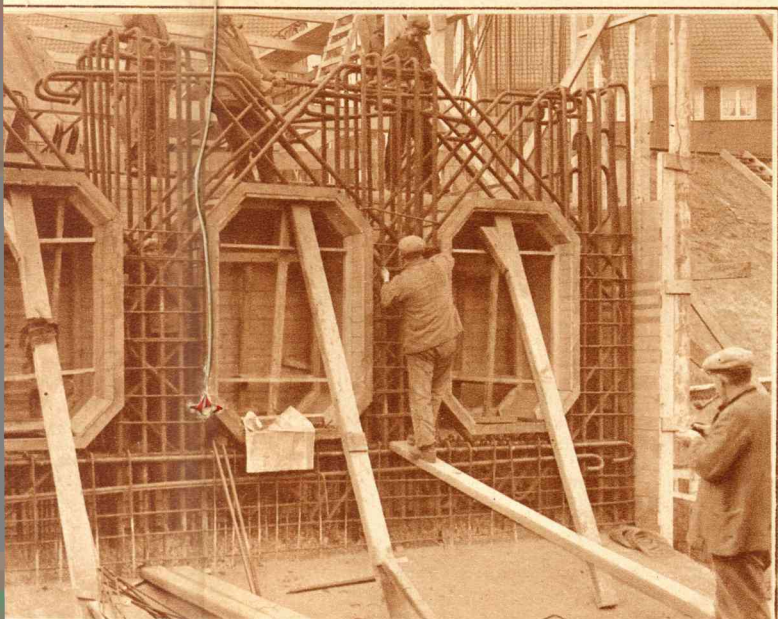

Kinderspel op een schoolspeelplaats te Maastricht.

Aan de Ambachtsschool te Maastricht heeft telken jare voor 1 April bij gelegenheid der diploma-uitreiking een werkdag plaats, waar de ouders van nabij kunnen aanschouwen, wat er gepresteerd wordt, nadat de lessen zijn beëindigd. Een der leerlingen bezig met electrisch lasschen.

Dinsdag 29 April zal Z. Exc. Jhr. Rijs de Beerenbrouck op officieele wijze de nieuwe gebouwen der Venlosche Veilingvereniging openen. Een vooraanzicht van het moderne gebouw.

Die Andere, die Onbekende....

Vandaag niet, vader! Morgen!... later kunt u me alles vertellen," zegt hij vriendelijk. „Vóór alles moet u zich eerst wat opknappen. Moeder zal u boterhammen geven en daarna breng ik u op mijn kamer, opdat u zult kunnen rusten."

„En jij dan?"

Ik slaap hier op de sofa. Wees niet bezorgd over mij. Op mijn jaren slaapt men overal goed en daar ik overdag toch in de zaak ben, staat de kamer geheel te uwer beschikking."

II

Moeder en zoon blijven dezen avond nog lang, zeer lang op de „zorgen-sofa" zitten, zooals ze dat meubel al reeds vóór jaren hebben gedoopt; want alle moeilijkheden werden hier besproken, hier werd over alles beraadslaagd en alles beslist.

Nu beraadslagen ze, hoe te handelen tegenover de wereld, tegenover Hanna vooral, wat betreft de aanwezigheid van vader in huis.

Het is beiden duidelijk, dat men den menschen tot elken prijs de waarheid moet verzwijgen en Konrad Berger moet laten doorgaan voor een familielid, dat op bezoek is. Afgezien nog van de bloeiende zaak van Leo en zijn positie in de wereld en het lot van Hanna, dat allemaal door het gepraat der menschen geschaad kon worden; zou ook het leven van den ouden man ondraaglijk worden. Als een melaatsche zou de vrijgelaten tuchthuisboef behandeld worden. Door een ieder zou hij gemeden worden, door ieder veracht worden en spoedig zou hij zich gedwongen zien, zijn eenig toevluchtsoord weer te verlaten.

Neen, dat mocht men hem niet aandoen! Daarover zijn moeder en zoon het al dadelijk eens. Hij moest doorgaan voor een familielid — dat zou niet zoo opvallen. Vader zou zelfs blij zijn, als hij zoo rustigjes heen leven kon!

Moeilijker was het probleem met Hanna! Moeder is er voor, ook voor haar de waarheid te verzwijgen. Waarom haar rust te verstoren door zulke vreeselijke dingen te onthullen, die men niet veranderen kan en die ongetwijfeld een sombere schaduw op haar leven zou laten vallen? Ze is trotsch, hartstochtelijk en onervaren. De waarheid zou haar te veel schokken. Laat ze maar verder leven in de meening, dat vader dood is en dat de vreemdeling een oom van haar is.

Maar Leo dacht er anders over.

Voor het eigen kind mocht vader niet verloochend worden. Dat zou verkeerd zijn en beleedigend voor vader. Zijn lot is toch al vreeselijk: zijn kinderen moeten hem helpen, dit te dragen en mogen zich daaraan niet onttrekken om zelf-zuchtige redenen.

„Deze opvatting komt heelemaal overeen met je denkbeelden over plicht," antwoordt moeder, „maar ze veroordeelt tegelijkertijd mij, die gezwezen heeft en vader voor jullie heeft verloochend — juist om jullie aan de gevolgen van zijn lot te kunnen onttrekken."

„U deed het immers met de beste bedoeling! Zoolang vader in de gevangenis zat, kon niemand hem helpen om zijn lot te dragen en 't zou weinig zin gehad hebben, om onze jeugd door dit vreeselijke „weten" te vergiftigen. Nu zijn we echter volwassen en vader is in ons midden. Nu schijnt me ook de toestand heel duidelijk: Wat tegenover vreemden vergoelijkend stilzwijgen zou zijn, zou lafheid en een ellendige leugen zijn tegenover zijn eigen dochter! Voelt u dat moeder?"

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Juffrouw Martha Berger leeft bescheiden met haar beide volwassen kinderen, Hanna en Leo. Hanna heeft het hart eenigszins hoog. Ze versmaadt de liefde van een eenvoudigen, hoewel niet onbemiddelden heerboer Benke; Leo, een ijverige kalme jongen, is voornemens, daags nadat hij hem hier met zijn moeder in gesprek vinden, den heer Selzmann om de hand zijner dochter Inge te vragen, waarmee hij reeds heimelijk verloofd is. Midden in het gesprek, dat hoofdzakelijk deze aangelegenheid betreft, gaat langzaam de deur open en treedt Konrad Berger binnen, de vader der kinderen, die indertijd wegens roofmoord tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, hoewel hij steeds zijn onschuld heeft volgehouden. Na twintig jaren gevangenis te hebben gezeten, was bij begenadigd. De kinderen, die hun vader nooit hadden gekend, hadden nooit anders van hun moeder gehoord dan dat hun vader overleden was. Voor de vrouw en de kinderen is dit weerzien, in verband met de lugubere herinnering aan den smet op den familienaam, een zware slag. Wij zijn hier getuige van 't droevige samentreffen tusschen man, vrouw en kinderen

„Ja. En toch..."

„Bedenk, dat juist wij, die altijd voor eerlijke wegen waren, ons niet met een leugen, die dubbel leelijk zou zijn, mogen bevleken, omdat die dagelijks zou wederkeeren en ons telkens weer in een net van huichelarij zou verwarren. Bovendien houd ik het voor vader van een algemeen mensche-lijk standpunt gezien onmogelijk, om Hanna de waarheid niet te zeggen. Het zou hem nog meer treffen dan al het doorgestane, als wij hem voor zijn eigen dochter zouden verloochenen. Immers daardoor zouden we te kennen geven: „Als tuchthuisboef hebt u geen aanspraak op uw vaderrechten... neen... dat zou liefdeloos zijn en te meer, daar hij zijn onschuld volhoudt."

„Zijn... onschuld...?"

„Geloof u dan daaraan niet, moeder?"

„En... jij dan?"

„Ik kon me daarover nog geen oordeel vormen, maar ik geloof dat deze vraag voor ons heelemaal niet van zooveel gewicht is, vergeleken bij alles, wat ons nader ligt."

Krampachtig drukte moeder de hand van haar zoon, terwijl ze zei:

„Nooit heb ik erover gesproken, jongen; ook niet met mijn broer Anton, maar nu moet ik 't jou zeggen — juist deze vraag, waarover ik jarenlang in slapeloze nachten heb nagedacht, is voor mij de hoofdzaak. Ik zou willen gelooven... zou me zelf willen dwingen te gelooven, dat hij onschuldig is, maar ik kan niet tot een vast geloof in zijn on-

schuld komen. Alles in zijn karakter No.2
sprak luid voor zijn onschuld. Nooit had hij gelogen, hij was geen huichelaar; list en onbeschaafdheid verafschuwde hij. En toch... de uiterlijke omstandigheden spraken weer alle tegen. En wel zóó erg, dat mijn wil om hem te gelooven om deze redenen schipbreuk leed. Jij denkt, dat mijn haar slechts door zorgen zoo wit is geworden; maar... dat was 't niet. Het was die onuitsprekelijke kwelling, dat eeuwige twijfelen, dat schommelen tusschen gelooven en niet-gelooven, tusschen liefde en verachting, tusschen medelijden en afschuw, dat me deed oud-worden! En nu..."

Ze beeft van opwindung, haar bleeke wangen beginnen te gloeien, terwijl ze voortgaat: „En nu jaren over dit alles heen zijn gegaan, nu moet alles weer opleven, telkens weer, iederen keer als ik dit arme, ellendige wezen weer zie! Nee — Leo — dat kan ik niet! Daartoe reiken mijn krachten niet meer!"

Kalmeerend legt Leo zijn hand op haar hoofd. Vol goedheid en liefde ziet hij zijn moeder aan en met een stem, waarin ernst en een beetje verwijt ligt, spreekt hij:

„Dat gelooft u zelf niet, moedertje! Het zou de eerste maal zijn, dat uw krachten weigerden, waar 't gold uw plicht te doen. Moet ik u nu nog zeggen, moedertje, dat waar 't verstand weigert, het hart den weg moet wijzen?"

Een minuut bleef het stil en dan sprak de oude vrouw: „Dank je, Leo — wat je daar zei, was de waarheid. Dat zal voortaan de stok zijn, waarop ik zal steunen. Wonderlijk, dat jij, die nog zoo jong zijt, het zegt, terwijl ik..."

„Gij zijt 't immers, moeder, die me zoo hebt leeren denken! Maar 't is laat geworden, u hebt rust nodig. We gaan slapen."

„Dadelijk. Nog één ding... blijf je erbij om aan Hanna de waarheid te zeggen?"

„Vast en zeker. In 't huisgezin moet openhartigheid en klaarheid heerschen. De grondgedachte moet zijn: trouw aan elkaar gehecht blijven in goede en in slechte dagen. Eén voor allen — allen voor één!" Ook dat hebt u me eens geleerd en 't is voor mij tot een noodzakelijk iets geworden."

„Het zal Hanna in een scheeve positie in de wereld brengen en haar zware offers opleggen. Ja, 't kan haar in zekeren zin haar levensgeluk kosten!"

Leo richt zich op. Een schaduw ligt op zijn voorhoofd en pijnlijke trekkingen zijn in z'n gezicht

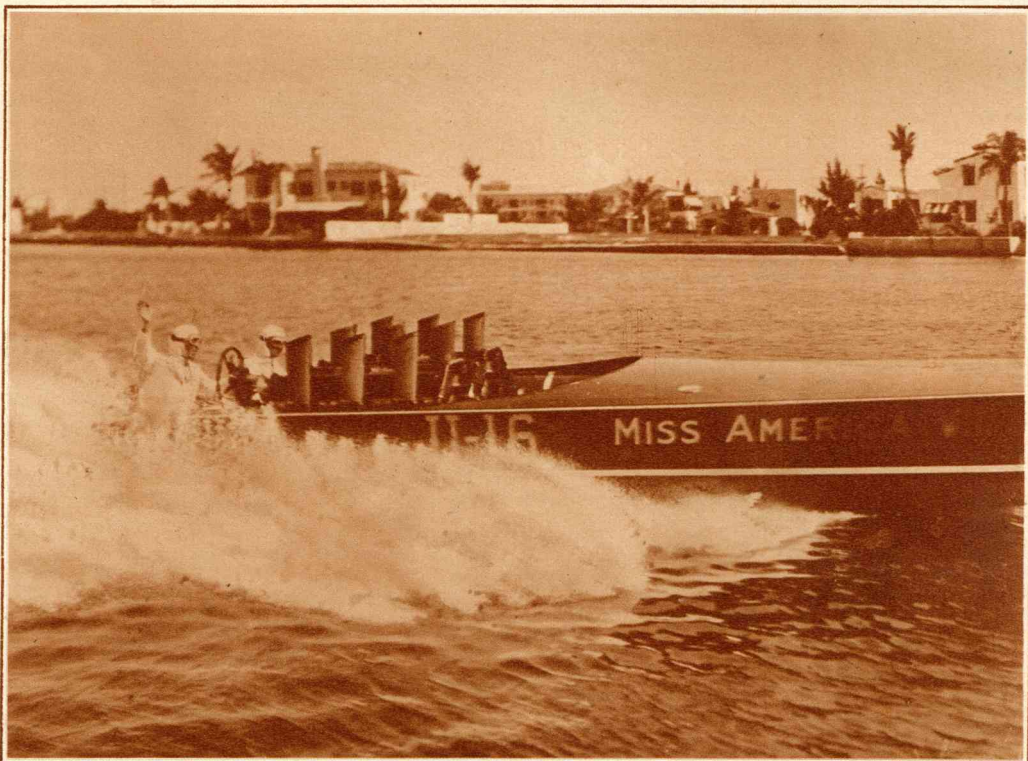
te bemerken. Zijn kalmte verlaat hem en zijn stem verliest zijn vastheid, als hij heftig antwoordt: „En ik? Kost het mij dan mijn geluk niet? Een paar uur geleden lag het leven nog in volle heerlijkheid vóór mij...! En nu? Nu is alles weg!"

„Leo?" onderbreekt hem zijn moeder, „wat wil je daarmee zeggen? Je wilt toch Inge Stelzmann daarom niet opgeven?"

Met groote oogen ziet Leo haar aan.

„Dat moet, moeder! Hoe zou ik de brutaliteit kunnen hebben om morgen voor den heer Stelzmann te verschijnen om hem de hand zijner dochter te vragen. Ik... de zoon van een tuchthuisboef? Nog afgezien daarvan, dat ik hem de waarheid niet kan zeggen ter wille van mijn vader — zou dit toch iets onoverkomelijks zijn. Zoo vrij van vooroordeelen is toch zeker wel niemand, dat hij zijn eenigst kind op deze wijze weggeeft."

„Dat is vreeselijk! Mijn arme, arme jongen!"....

Behalve race-auto's krijgen ook motorbooten, waarmede steeds een of ander record moet worden gebroken, altijd gekker vormen, zooals deze Amerikaansche boot met den kolossalen motor en de eigenaardige pijpjes, die de snelste boot van Amerika heet te zijn.

Leo wrijft zich over 't voorhoofd.

„Ja, moeder, 't is vreeselijk! Voor mij het ergste, wat me kan overkomen. Maar spreken we daarover nu niet. Offers, die gebracht moeten worden, brengt men het best zwijgend. En beiden zullen we ons best doen tenminste waardig ons lot te dragen, zonder aan iemand iets te laten merken. Goeden nacht!”

Hij keert zich naar den anderen kant en opent een raam. Zwaar als lood zijn zijn ledematen en zijn keel is bijna dichtgeschroefd, zoodat hij haast niet kan ademen. Buiten heerscht de heerlijke voorjaarsnacht en toovert overal sprookjesachtige pracht. In de perken bloeien viooltjes en hyacinten en vervullen de lucht met heerlijke geuren. Midden aan den met sterren bezaaiden hemel praalt de maan, die alles met een zilvergans overstraalt. Ergens in de struiken zingt een nachtegaal.... Leo Berger hoort het echter niet, en het heerlijke nachtelijk tafereel om hem heen ziet hij niet. Nu eerst beseft hij, hoe vreeselijk de laatste uren voor hem waren. Het is hem, als lag alles in puin, in scherven!

Martha Berger is stil uit de kamer verdwenen. Ze

voelt, dat het de beste weldaad is, die ze nu aan haar zoon kan bewijzen, hem alleen te laten.

Als altijd overtuigt ze zich, of alles behoorlijk gesloten is; dooft het lampje in de voorkamer, blijft een oogenblik staan luisteren aan de deur der achterkamer, waarin anders Leo slaapt en die nu bewoond wordt door den ongelukkige, die haar echtgenoot is.

Zou hij wel slapen?

Alles is stil, niet eens z'n ademhaling hoort ze. Ze gaat nu, een zucht onderdrukkend, naar de andere kamer, die ze deelt met haar dochter. Deze grenst aan de woonkamer; maar vóór de verbindingsdeur staat aan beide zijden een kast.

Terwijl ze de deur opent denkt ze aan haar Hanna en aan 't moeilijke, 't zware, dat ze haar morgen moet zeggen. Maar.... plotseling schrikt ze hevig, Hanna zit rechtop in haar bed en ziet moeder wanhopig aan.

„Eindelijk, moeder.... is u daar? Moeder.... is het.... waar? Het kan toch niet?....”

„Wat?” vraagt ze, ofschoon ze dadelijk begrijpt, dat Hanna reeds alles heeft gehoord.

„Dat.... met vader....! Ik was in de slaapkamer, toen ik uw kreet hoorde. Toen schoof ik de kast een beetje weg en hoorde alles....! O, God.... moeder.... 't is toch niet waar? Vader leeft toch niet meer.... niet waar, hij is geen...., geen....!”

Dit woord wil haar niet over de lippen. Vol afgrijzen staart ze moeder aan en als deze niets meer zegt, steunt ze wanhopig en breekt opnieuw in hevige snikken uit.

Nooit heeft moeder Berger nog iemand wilder en wanhopiger hooren huilen en snikken dan dit statige wezen, dat zich bovenmate overgeeft aan haar verdriet en doof blijft voor elke troost.

Ze gaat op den rand van Hanna's bed zitten, omhelst het meisje en zegt alles wat tot kalmeering gezegd kan worden; maar uren duurt het, vóór haar wanhoop wat bedaart.

Maar ook dan nog is ze geheel van haar stuk en herhaaldelijk zegt ze in een zinnelozen kamp tegen het onvermijdelijke:

„Ik wil hem niet zien. Ik heb geen vader meer.... wil er geen hebben, die ons dwingt de oogen voor iedereen neer te slaan en die smaadt en schande over ons brengt!”

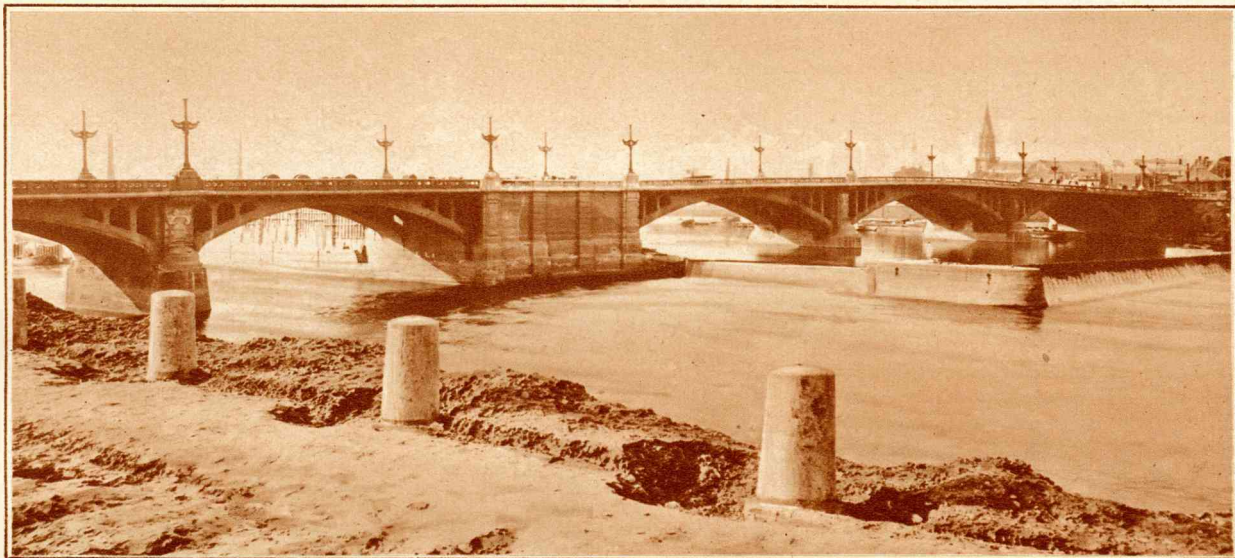
De oude vrouw geeft het eindelijk op, zich uit te putten in vergeefsche pogingen. Misschien gelukt het morgen aan Leo, haar tot rede te brengen....

De morgen breekt reeds aan, als ze zelf, lichamelijk en geestelijk uitgeput, haar legerstede opzoekt. Nu niet meer denken of praten! Slapen.... vergeten! Tenminste een paar uurtjes!

God alleen weet, hoe alles in de toekomst zal worden voor haar en de kinderen. Maar de slaap is niet zoo barmhartig, dat hij moeder Berger laat vergeten. Hij ontvliedt aan haar bed, alsook aan de legersteden van haar kinderen en van den ongelukkige, die hier een beetje rust is komen zoeken....

III

Helder schijnt het voorjaarszonnetje in de eetzaal der villa „Waldruhe”, die even buiten

Voor de Luiksche wereldtentoonstelling is een brug gebouwd, de Coronmeuse, die de stad verbindt met het expositie-terrein. De betonnen brug is 300 M. lang.

de stad ligt en die door Fabian Stelzmann en zijn dochter Inge wordt bewoond.

Fabian Stelzmann is een *selfmade man*, die zich door flinkheid en ijver van gewoon opzichter tot den zeer bekenden architect heeft opgewerkt, die in Weenen een goed renderend architecten-bureau opende, dat nu door zijn zoon Otto wordt geleid. Veel geluk heeft hij in zijn leven gehad! Nog als opzichter trouwde hij met een welgesteld meisje, dat echter na driejarig huwelijksgeluk kinderloos stierf en haar vermogen aan den geliefden echtgenoot naliet.

Dit geld stelde Stelzmann niet alleen in staat om na zijn examen als architect een bouw-bureau te openen, maar ook om een groote oppervlakte land in een voorstad van Weenen te koopen om daar op eigen speculatie een villadorp te stichten. Deze speculatie bleek bijzonder voordelig te zijn. Die kleine villaatjes gingen vlot van de hand en Stelzmann werd als vanzelf een rijk man. Daarbij kwamen nog de gunningen van publieke gebouwen, die door handige uitsparing van ruimte en door een kunstvol, aardig aanzien zijn naam eervol bekend deden worden en hem zóóveel werk aanbrachten, dat hij het niet aan kon. Veel droeg tot zijn succes bij, dat hij zoo eerlijk en trouw was.

Stelzmann was ook een man van zijn woord, zijn kostenbegroting werd nooit overschreden. Echt Weensch gemoedelijk en goedaardig van natuur, was hij steeds ook rechtvaardig tegenover de werklui. Daarom was hij bij dezen ook zeer gezien, wat het beste hierin uitkwam, dat bij hem nooit werd gestaakt en dat zijn ondergeschikten meestal jaren bij hem in dienst bleven. Op zijn veertigste jaar trouwde hij nog eens, nu met een heel arm meisje uit een beschaafde, geziene ambtenaars-familie. Ook dit huwelijk was zeer gelukkig en hieruit sproten een zoon, Otto, die nu al 25 jaar oud, en Inge, die 7 jaar jonger is. De plotselinge dood dezer tweede vrouw — zij kwam om bij een auto-ongeluk in den Prater — werkte zóó schokkend en langdurig op Stelzmann, dat hij plotseling alle lust in den arbeid, ja zijn levensvreugd verloor en besloot om zich uit zijn zaak terug te trekken en Weenen te verlaten.

Zijn vaderstad werd hem als tooneel van dit zoo noodlottige ongeluk plotseling onaangenaam; overal zag hij zooveel smartelijke herinneringen....

Hij gaf al zijn werk over aan zijn zwager, die reeds sedert jaren als bedrijfsleider bij hem werkzaam was en aan den 19-jarigen Otto, kocht in

het villapark van een naburige provincie-stad de fraaie villa „Waldruhe” en verhuisde nog 't zelfde jaar.

Het rustige leven op „Waldruhe” en de opvoeding van Inge, die een vroolijke, zonnige natuur had, deden ook Stelzmann spoedig weer opleven. Te meer omdat afgekeerdheid van de wereld nu niet een kenmerkende karaktertrek bij hem was. Met de aanzienlijke rest aan onverbruikte kracht begon hij naar bezigheden uit te zien, die hij spoedig vond in het werk ten algemeene nutte, vooral op 't gebied van armenzorg, waarbij Inge hem dikwijls hielp. Spoedig ook werd hij als gemeente-raadslid gekozen. Zijn ressort bleef armenzorg en weldadig-

heid; de politiek liet hem koud en zijn waardigheid deed hem, evenmin als vroeger zijn plotselinge rijkdom, niet hoovaardig worden.

Overigens bleef zijn huis z'n wereldje. Hij versierde het met smaak en met liefde en voelde zich nergens behaaglijker dan daar bij zijn dochter Inge. Vooral het lot van zijn meisje houdt hem dikwijls bezig. Hij is reeds 65 jaar en zou haar graag gelukkig getrouwd zien. Otto is kort geleden gehuwd en gaat geheel op in zijn zaak.

Inge is bezig met het ontbijt voor haar vader klaar te zetten. Ze is een beeldschone meisje, slank en met een fijnbesneden gezichtje, waaruit twee viooltjesoogen vroolijk de wereld in kijken. Roodbruin haar, waarover een metaalglans ligt omlijst haar lief gezichtje vol goedheid. Vandaag stralen haar oogen bijzonder zonnig en terwijl ze de broodjes voor papa smeert, neuriet ze een liefdesliedje. Wat leuk, dat het vandaag zulk mooi weer is. Het schijnt haar een gelukkig voor te tekenen, nu Leo Berger vandaag officieel haar hand komt vragen. Een bakje met viooltjes zet ze midden op tafel, als om den feestdag nog meer luister bij te zetten.

Daar gaat de deur al open en treedt papa binnen, gevolgd door het factotum des huizes, de oude Katrien, die het koffieblad binnen brengt.

„Morgen meisje, goed geslapen?” vraagt Stelzmann vroolijk.

„Dank u, pa, uitstekend. En u?”

„Uitstekend — den geheelen nacht door.”

Katrien is weer verdwenen en Stelzmann met zijn kortgeknipt grijs haar en zijn glad geschoren gezicht, die nauwelijks 50 lijkt, zóó elastisch zijn nog z'n bewegingen, gaat aan tafel. De zoete geur der viooltjes komt hem in den neus en verwonderd naar zijn dochter opkijkend, die hem zijn koffie heeft ingeschonken, zegt hij:

„Zoo, zoo — bloemen op de ontbijttafel? Wie is er vandaag jarig?”

Inge lacht binnensmonds.

„Niemand — maar 't is een feestdag, die reeds vroeg dient te worden ingezet. Maar — drink nu rustig uw koffie, papa — ik vertel het u dadelijk!”

„Begin nu maar, kleine, ik ben nieuwsgierig!”

„Zeg me dan eerst eens, of u vandaag gemeenteraadszitting of iets dergelijks hebt!”

„Ja — vandaag hebben we zitting.”

„Is uw tegenwoordigheid daarbij noodzakelijk, pa?”

„Dat wel niet. Er moet over tramplannen gesproken worden....”

„Goddank, dan kan u thuis blijven. U moet n.l. vandaag onvoorwaardelijk thuis zijn, vadersje, want we.... dat wil zeggen u — krijgt een bijzonder belangrijk bezoek!”

„Zoo, zoo, heeft een of ander gekroond hoofd bij ons belet gevraagd?” lacht hij vroolijk.

„U krijgt een nog gewichtiger bezoeker.... mijnheer Berger zal vandaag komen, pa!”

(Wordt voortgezet)

Voor den kampioenswedstrijd te Tilburg. Aanvoerder v. d. Aa complimenteert v. Kol met het behaalde kampioenschap. Op den achtergrond de overige Willem II-spelers, gereed om den Amsterdammers ook 'n stoffelijk blijk van hun belangstelling te overhandigen.

den er bovendien in, aan het enthousiasme een werkelijk uitstekend spel te paren, zooals Willem II dit Zondag deed, dan moeten de kampioenen van afdeling I ten onder gaan.

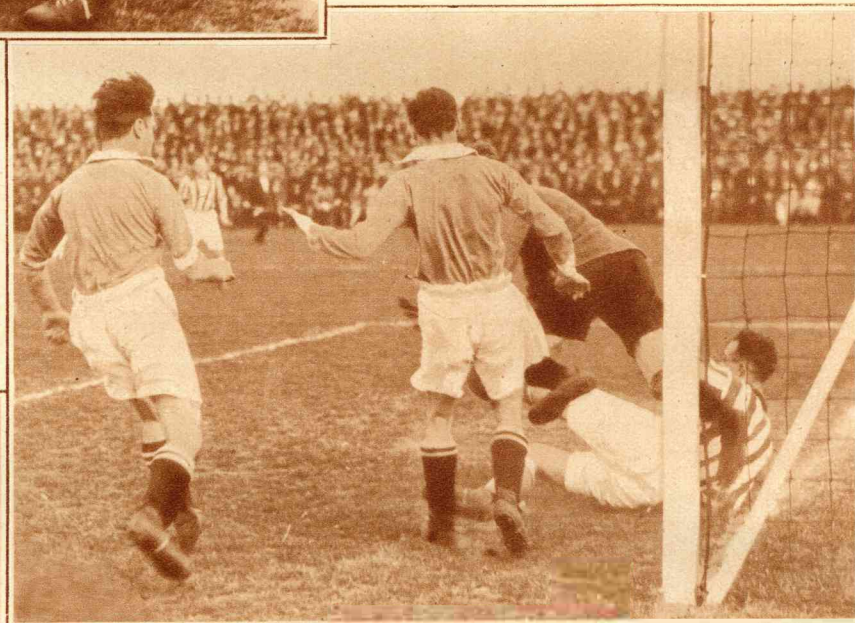
Willem II intusschen heeft bij zijn eersten wedstrijd op eigen bodem uit een heel ander vaatje getapt dan in Deventer. Er is na den wedstrijd in het Oosten door verschillende bladen wel bijzonder geroepen over het spel van het Oostelijke team, doch wanneer Willem II toen zoo had gespeeld als Zondag tegen Ajax, dan zou de uitslag bijzonder twijfelachtig zijn geweest. We willen hiermede maar zeggen, dat het Zuiden zijn aanspraak op den Nederlandschen titel nog niet behoeft prijs te geven, en wanneer de Tilburgsche ploeg er in laagt, in de restende wedstrijden een zelfde spel te ont-

SPORT VAN ZONDAG

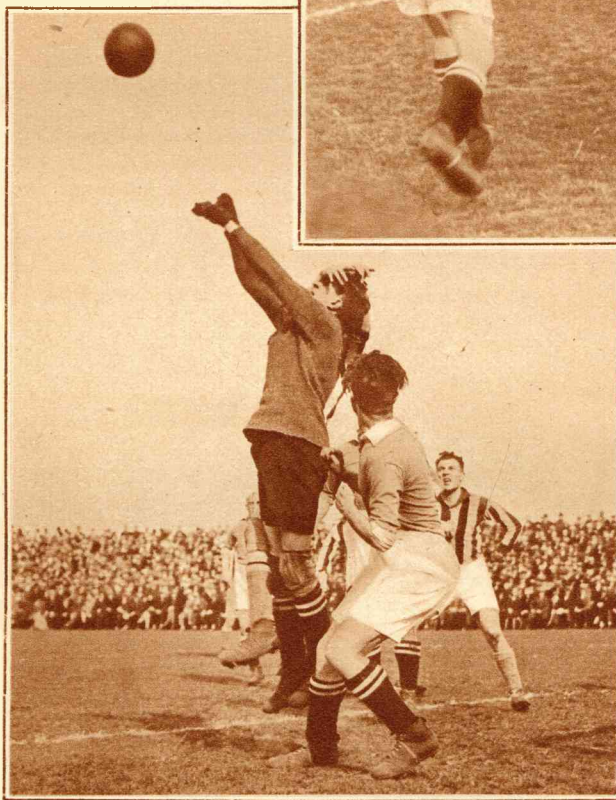
De belangstelling van het Zuidelijke voetbal-publiek heeft zich Zondag j.l. volkomen kunnen concentreren op de Nederlandsche kampioenscompetitie. De beslissende ontmoetingen voor de laatste plaats in de eerste klasse van den K.N.V.B. zijn tot Zondag a.s. uitgesteld. Eerst daarna zal met de promotie- en degradatiewedstrijden aangevangen kunnen worden.

Die kampioenswedstrijden zijn intusschen wel de moeite waard geweest. Het belangrijkste was ongetwijfeld die tusschen Willem II en de hoofdstedelijke kampioenen te Tilburg. Wel zijn de wedstrijden in het hoge Noorden door het succes van het Noordelijke districts-elftal ineens in een heel ander licht komen te staan en hebben de Velocitanen reeds de voetsporen van de Noordelijke keurbende gedrukt, maar nochtans valt niet aan te nemen, dat het Groninger team nu maar ineens kampioensfähig is. Wel schijnt het ons een struikelblok geworden voor de meer serieuze kandidaten.

Neen, het Nederlandsche kampioenselftal moet o.i. te Deventer, Tilburg of Amsterdam worden gezocht. Na de uitslagen van Zondag j.l. kan worden vastgesteld, dat van de Amsterdammers Blauw Wit absoluut als buitengesloten kan worden beschouwd, terwijl Ajax 'n harden dobber zal hebben. In den wedstrijd te Tilburg, is n.l. wel gebleken, dat het technisch zeker niet kwade spel der rood-witte Amsterdamsche kampioenen niet bestand is tegen het enthousiasme, dat men in de provincie beter kent. Slagen de tegenstanders van de Ajaci-

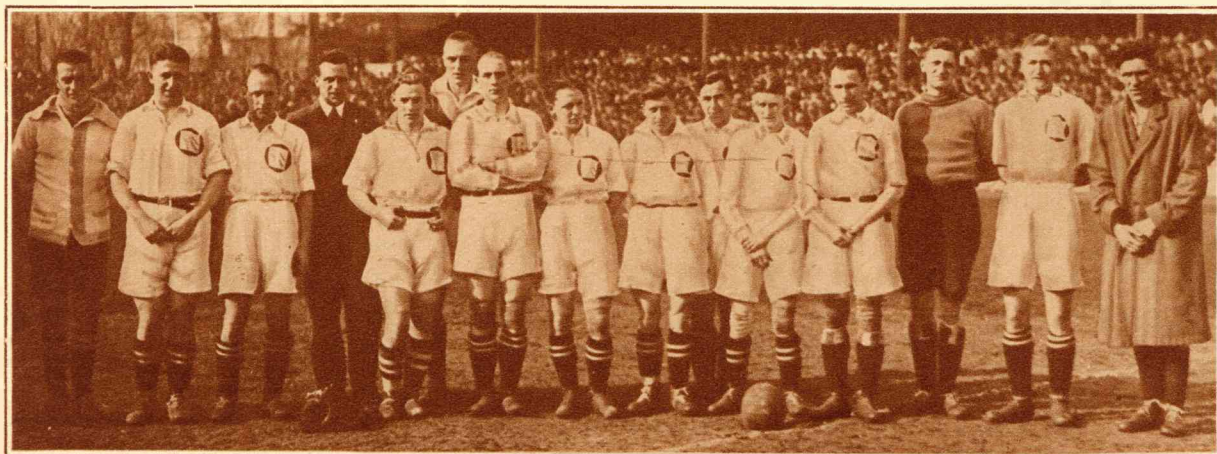
Spelmoment uit den wedstrijd Willem II-Ajax. De Boer onderbreekt een Tilburgschen aanval.

De kampioenswedstrijd Willem II-Ajax 3-0 te Tilburg. Aardig spelmoment uit dezen wedstrijd. Een der Tilburgsche aanvallers wil doelman De Boer schijnbaar een kopje kleiner maken.

plooien als Zondag, dan voelen wij ons volkomen gerust met de wetenschap, dat het Zuiden zijn lot nog in eigen hand heeft.

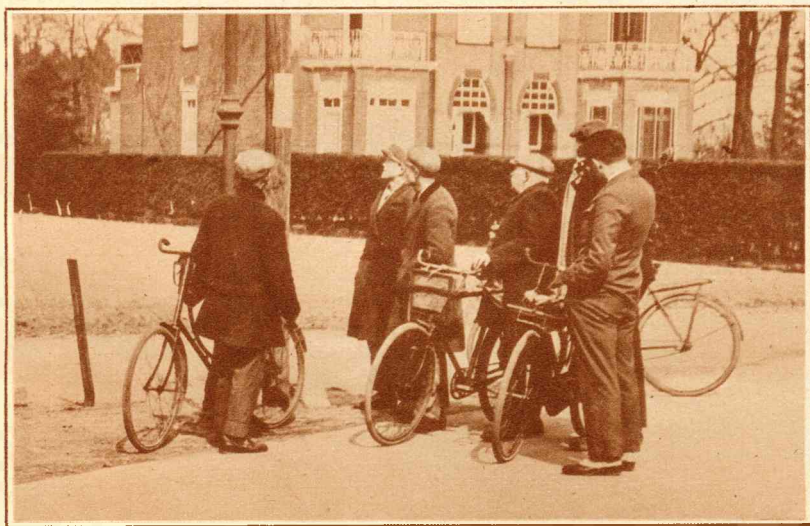
Men heeft wel eens het nutteloze van de districts wedstrijden naar voren gebracht. Het Noordelijke district heeft bij de laatste wedstrijden van deze soort echter heel veel gewonnen. Het schijnt wel dat de Noordelijke voetballers er zich ineens van bewust zijn geworden, dat zij veel beter kunnen spelen dan tot voor kort het geval was. Het mooiste is daarbij, dat ze het ook werkelijk beter doen. Blauw Wit heeft dit aan den lijve ondervonden. Elk Noordelijk kampioenselftal is na de glorieperiode van Be Quick zoo'n beetje voor half zacht aangezien. Thans zal men ineens terdege rekening moeten houden met het Groninger team. Een gewaarschuwd man telt echter voor twee. Wij gelooven niet, dat de volgende gasten te Groningen zoo gemakkelijk in de val zullen loopen.

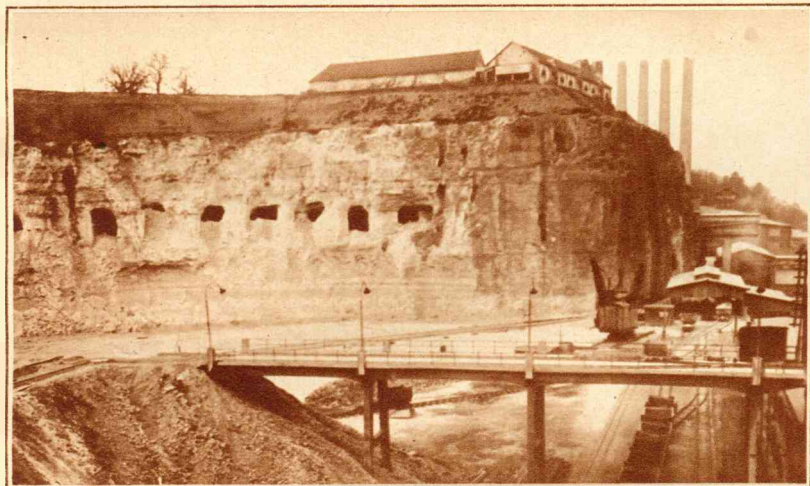
't Zwaluwen-elftal, dat Zondag in Antwerpen met 2-0 van het Provinciaal Antwerpsche team won. Van links naar rechts Quax (reserve), Landaal, v. Kesteren, v. d. Broek, Lagendaal (reserve), Kluin, Ruisch, Breijner, Vermeten, v. d. Heyden, Denis, v. d. Meulen, v. d. Broek, Krom (reserve).

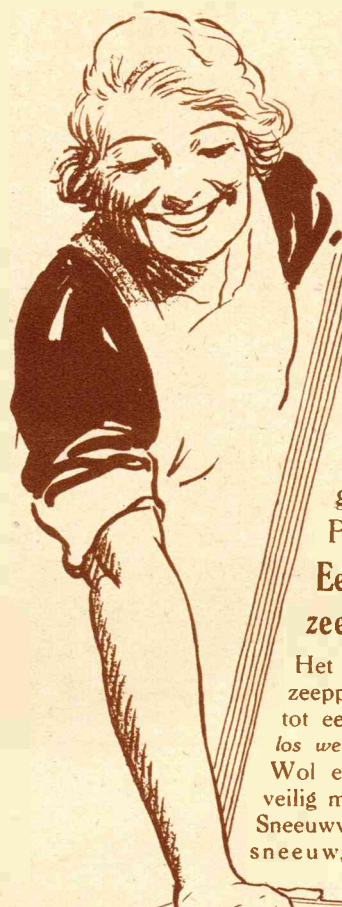
Sinds enkele dagen heerscht er te Tegelen weer een gespannen toestand in de metaalnijverheid. De staking is uitgebroken en er zijn werkwilligen, dus... molestaties. We geven hierbij een kiekje van drie werkwilligen, die onder geleide naar huis gaan eten.

De vorige week Donderdagmiddag werd te Tegelen (L.) in verband met de werkstaking bij de metaalfabrieken aldaar de staat van beleg afgekondigd, welke natuurlijk met veel belangstelling door de inwoners werd gelezen.

Een kijkje bij de E.N.C.I.-fabrieken te Maastricht, waar de groote rotsen reeds zijn afgegraven en de oude spelonken overal te voorschijn treden. Boven op den berg de ruïne Lichtenberg en de boerderij Zonneberg, welke nog op het uiterste kante zijn gespaard gebleven voor de zandgrijpers.

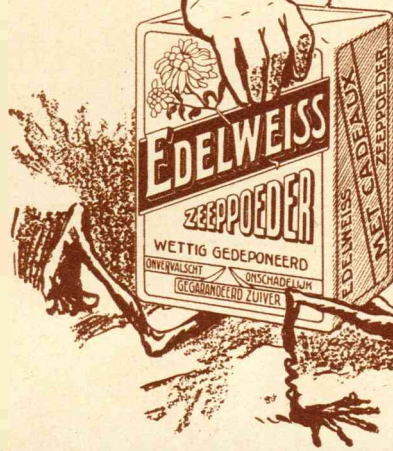

DE ZWARTE VIJAND

Houdt het oog op Pieter-de Smeerpots. Onzichtbaar komt hij binnen en vindt overal zijn weg; in kleding, in tafel- en beddegoed, in de potten en pannen. Kiest goed Uwe bondgenooten in den strijd tegen hem. Pieter vreest slechts 3 dingen:

Eenheldere Huisvrouw, Edelweiss-zeepoeder en Sneeuwwitgloor.

Het zuivere en uiterst fijne Edelweiss-zeepoeder lost snel in warm water op tot een waschkrachtig sop, dat het vuil los weekt, zelfs uit de fijnste weefsels. Wol en zijde zijn dan ook volkomen veilig met Edelweiss. Sneeuwwitgloor bleekt het goed wit als sneeuw, maar ook als ontsmettend reinigingsmiddel voor gootsteenen, waschtafels en closets is het bij duizenden huisvrouwen populair.

EDELWEISS ZEEPPPOEDER SNEEUWWIT GLOOR

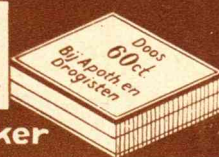

N.Y. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

MIJNHARDT'S
laxeer-
tabletten

werken zacht en zeker

De vorige week Dinsdagmiddag werden te Maastricht de nieuwe gebouwen der N.V. De Bandtegel op plechtige wijze geopend. De Z. Eerw. Heer Pastoor verrichtte de inzegening, zooals onze foto laat zien

Door den Burgemeester van Maastricht is het Witte Mobilisatie-Kruis uitgereikt aan Mej. Elisabeth Dirrex Hassink, wonende aan den Fransensingel, wegens het verrichten van diensten aan de militairen in den tijd van de mobilisatie. Velen zullen zich haar nog wel herinneren uit den tijd van 1914-1918.

VROUWENLEVEN

Zwart met geel bedrukte crêpe de chine vormde het materiaal van dit luchtige zomertoilet.

BIJKOMSTIGHEDEN VAN HET TOILET

De mode geeft niet alleen de groote lijnen aan van het toilet, maar ze lanceert ook allerlei kleinigheden, welke er het eigenlijke cachet aan geven. En er valt ten slotte weinig te voorspellen betreffende het meer of mindere succes, dat aan die verschillende bijkomstigheden zal ten deel vallen.

De modekoningen zelf komen hier voor groote verrassingen te staan. Soms wordt een nieuwe mode zóó algemeen, dat ze daardoor gedoemd wordt tot een snellen ondergang, en een andermaal zullen nieuwigheidjes, waarvan de ontwerpers zich heel wat hadden voorgesteld, er absoluut niet in gaan.

Of nu, bijvoorbeeld, de capes werkelijk in de gratie zullen komen? Wie zal 't zeggen? In elk geval wordt er moeite genoeg voor gedaan. Zagen wij ze ooit in zoo velerlei verscheidenheid als in dit nieuwe seizoen?

Wat zegt ge van de korte schoudercape op het hierbij afgebeelde toilet van Drecoll-Beer? Doet het japonnetje niet denken aan een kostschooljurk? Er zijn echter kleine verschillen. De jurk is vervaardigd van zwart crêpe de chine, de rok is klokkend en de cape is, evenals kraagje en manchetten, van wit-piqué, keurig uitgeschulpt.

Japon met geplooiden rok van zware licht rose shantung. Geplisseerde jabot van fijn wit linnen.

hecht. Ook wanneer de mantel open hangt, heeft men dan het effect van 'n japon met bijbehoorenden mantel. 'n Andere nieuwigheid is de crêpe de chine japon met bijpassenden langen tweed mantel, waarvan de japon 'n rand heeft uit 't materiaal van den mantel. PAULA DEROSE.

Zwarte crêpe de chine japon met korte schoudercape. Kraagje en manchetten van wit piqué.

Een minder eenvoudigen indruk maakt de zwart met geel bedrukte crêpe de chine japon van Champcommunal. Hier is een ander nieuwigheidje naar voren gebracht: de mode der strikken. Strikken worden op de nieuwste modescheppingen op allerlei plaatsen gracieuzelijk bevestigd. Hier zijn ze vervaardigd uit het materiaal van de japon.

De taille is bij dit toilet op natuurlijke hoogte gehouden, terwijl een strook de nieuwe heuplijn markeert. De zeer wijde rok is rond geknipt.

Evenals deze gebloemde is ook de japon van onze derde afbeelding een echte zomerjurk. Zware shantung in licht rose vormde hier het materiaal, dat tot een vlug en sierlijk toiletje is omgetooverd.

De rok geeft weer iets nieuws door de verschillende banden, welke zich aansluiten aan de smalle, met knopen bezette voorbaan. Een geplisseerde jabot van fijn wit linnen vormt de voornaamste garnering van dit keurige, door het modehuis Drecoll-Beer ontworpen toiletje.

Een Parijsche nieuwigheid voor mantelcostuums is de patte, welke van den rok, over de blouse heen, tot aan de halsuitsnijding reikt.

Soms valt die patte eenvoudig onder het kraagje van de blouse, soms ook splitst ze zich van boven in tweeën en wordt ze aan weerszijden, met een of meer knopen, op de V-vormige halsopening van de blouse vastge-

Deze aardige nachtmutsjes of haarkapjes zou iedere jonge vrouw of jong meisje gaarne in haar bezit willen hebben. Het zijn van die luxe-dingetjes, welke men voor weinig geld zelf maken kan.

Het eerste modelletje bestaat uit een kruintje (een ovaaltje), waaraan een rechte baan ruim wordt aangezet.

Door den onderkant kan een elastiek gehaald worden; verder is de onderkant afgezet met een smalle ruche. De rozetten aan beide kanten worden van dubbele stof gemaakt, tusschen de twee cirkeltjes een ruche in de rondte. Op de cirkeltjes kan 'n bloemmotiefje geborduurd worden.

Het is aardig fijne witte batist of crêpe de chine te gebruiken met zacht rose gegarneerd.

No. 2 bestaat uit 4 parten, verbonden door smalle, aan beide zijden ingehaalde reepjes lint. De parten kunnen van gebloemde dunne zijde of stof gemaakt worden.

Vervolgens 2 aardige modellen met tusschenzetsels van kant, en tenslotte een geschulpt modelletje.

Men kan deze kapjes maken in rose, saumon, wit en mauve; crêpe of gele kant staat hierbij zeer mooi.

L.

VOOR DE KEUKEN

SMAKELIJKE KLIKJES

Kan dat?

Een „klikje” heeft voor de meesten nu eenmaal niet veel aantrekkelijks, en een „smakelijk klikje” — wel, dat lijkt een naam, die zich zelf tegensprekt!

Toch berust die naam niet op een vergissing; een klikje, hoe onaanzienlijk ook, kan smakelijk op tafel worden gebracht en kan op die manier de huisvrouw eer aandoen.

Aardappelen b.v., die juist nogal dikwijls tot de restjes behoren, zijn

we gewend te bakken of met melk fijn te maken en te stoven. Ter afwisseling echter kunnen we ze ook wel eens tot een „aardappelsla” bereiden, een gerecht, dat b.v. in Duitschland algemeen bekend en geliefd is.

En nu we toch over „sla” spreken — restjes bruine of witte boonen (mits niet al te pappig gekookt) vormen met wat olie en azijn aangemaakt ook een bijzonder smakelijken schotel.

Aardappelsla.

Snijd koude aardappelen in plakjes. Reken per persoon 1 eetlepel

azijn en ½ eetlepel slaolie, roer die door elkaar met wat mosterd, eenige druppels Maggi's Aroma, wat zout en naar verkiezing ook wat peper; meng het sausje door de aardappelen, tegelijk met wat fijngehakte ui en gesnipperde prei. Laat de aardappelsla vóór het gebruik liefst een uurtje staan, zoodat de smaak van het sausje goed de aardappelplakjes kan doortrekken.

Sla van fijngewreven aardappelen.

1 K.G. koude aardappelen.

1 Ui.

3 lepels slaolie.

3 lepels azijn.

2 d.L. (2 gewone theekopjes) warm water met 1 à 2 Maggi's Bouillonblokjes.

Wat peper (niet bepaald noodig).

Maak de koude aardappelen fijn en vermeng ze met het zeer fijn gehakte uitje, de olie, den azijn, den bouillon en misschien ook de peper.

Stapel het mengsel, dat een samenhangend geheel moet vormen, op een schotel en leg er desverkiezende een rand frissche slablaadjes (of 's winters een rand bietenplakjes) omheen.

CATHARINA.

HEDEN IS VADER
AAN HET WOORD

Hij zegt:

Wat was het toch een goed besluit, Koffie Hag in huis te nemen. Thans kunnen we zelfs 's avonds laat van een geurig kopje troost genieten, zonder voor slapeloosheid bevreesd te moeten zijn. Het is toch een geweldig verschil bij vroeger, toen ik steeds over geprikkelde zenuwen, hartkloppingen en andere nerveuse verschijnselen te klagen had.

Ja, het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

Hoe is die Piet toch altijd zoo kwiek?

Na zwaar werk zelfs lijkt hij niet moe. Zijn vrienden vroegen hem, hoe juist hij altijd zoo monter is.

Zijn antwoord? Wrigley's! Hij had uitgevonden, dat met 'n frissen mond, men zich ook frisch voelt. Wrigley's Kauwgom verfrist mond en verhemelte beter dan eenige andere versnapering. Nasmaak van eten, drinken en rooken verdwijnt en de

adem wordt gezuiverd.

„Wrigley's na elken maaltijd”, zeggen doktoren en tandartsen. De spijsvertering wordt bevorderd en het gebit schoon gehouden.

Twee soorten: de P.K., een zuivere pepermunt-smaak, - de Spearmint, een pittige kruisemunt-smaak. Slechts 5 cent per pakje - toch het allerfijnste wat bestaat.

HHK-7

Sterk Uw Zenuwen

Van de goede werking van het ingewikkeld „zenuwstelsel” is Uw gezondheid grootendeels afhankelijk. Bijna geen ziekte dan ook, of de zenuwen deelen er in of wel zijn er de oorzaak van.

Herstel van gezondheid is in zulke gevallen slechts te vinden door de oorzaak van het kwaad te bestrijden; de verzwakte zenuwen moeten worden versterkt.

En dat kan — met Sanatogen.

Maagkwalen en slapeloosheid zijn slechts enkele der zenuwkwalen, die door Sanatogen worden overwonnen. Neurasthenie, prikkelbaarheid, spoedige vermoeidheid, zwakte en algemeene slapté — al deze gevolgen van verzwakte zenuwen zullen door Sanatogen worden overwonnen, omdat Sanatogen de zenuwen sterkt en voedt.

Begin nog heden Sanatogen te gebruiken.

In alle Apotheken en Drogisten vanaf f 1.— per bus.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

Verloop van zenuwstrengen
in het centrale zenuwstelsel,
gezien door microscoop.

Bloedarmoede

Bleekzucht en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING'S
HAEMOFERRIN
(Staalhaematogeen)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.
Aangenaam van smaak.
f 2.60 per heele flesch. f 1.60 per 1/2 flesch.

Dr. H. Nanning's Pharm. Chem. Fabriek, Den Haag

Adverteeren doet verkoopen!

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden spoedig en zeker genezen door de Aambeienzalf van Apotheker BOOM. Het jeuken bedaarft spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 p. potje.

Wanneer wij
Pepermunt
koopen, willen
wij geen scherp
of bitter goedje,
maar wenschen
eenvoudig

**KING
PEPERMUNT**

Worth a crown.

Nerveus en Overspannen Onrustig en Slapeloos

Gebruik hiertegen de Zenuwstillende en Zenuwsterkende

MIJNHARDT'S ZENUWTABLETTEN

Glasen Buisje 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Vanaf den eersten dag dat U Phosferine gebruikt, zult U Uw zelfvertrouwen, levenslust en energie herwinnen. Het laat U beter eten en beter slapen en U zult er even goed uitzien als U zich voelt. Phosferine wordt met even goede resultaten gegeven aan kinderen.

PHOSFERINE

TABLETTEN

Influenza Zenuwstoornissen
Indigestie Overspannenheid
Uitputting Geschokte zenuwen
Zwakke Geestelijke uitputting
Jicht Slechte spijsvertering
Malaria Moedeloosheid
Hoofdpijn Zwakte v. Kraamvrouwen

VLOEIBAAR

Slapeloosheid
Rheumatiek
Slechte eetlust
Vermoeidheid
Zenuwpijnen
Moedeloosheid
Kortademigheid

In Tablet- en Vloeibaren vorm; in drie grootten verkrijgbaar: à f 1,-, f 2.35 en f 3.75; de grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED. LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N. V. V/H HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM TELEFOON 48581

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Adverteeren
doet verkoopen

Elke weg is
goed op

FONGERS

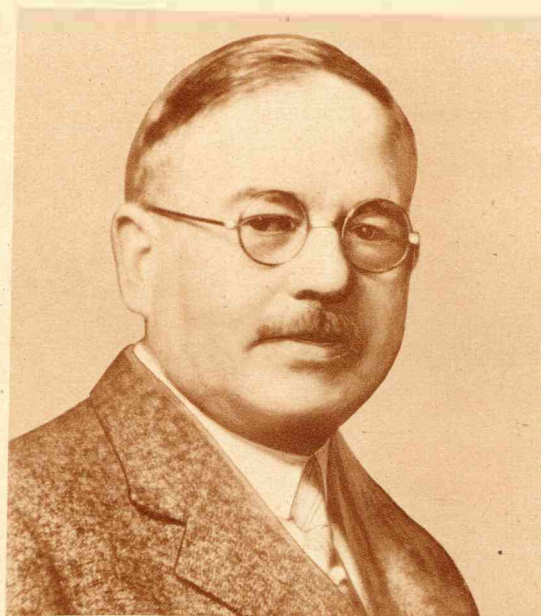
Moeders, geneest de roode of gesmette deelen van de kleine met Purol en houdt het huidje zooveel mogelijk droog met Purolpoeder. Beide artikelen zijn verkrijgbaar bij Apoth. en Drogisten

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1,62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.- per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

„Ik waarschuw
tegen irritatie, veroorzaakt
door gewone zeep.
Gebruik alleen Palmolive”

„Geen huid kan mooi blijven, tenzij regelmatig gereinigd met zeep en water. Alleen een zuivere zeep, gemaakt uit fijne cosmetische oliën, is hiervoor goed. Daarom raad ik alleen Palmolive aan.”

S. Pessl.

Kärntnerstrasse 28, Weenen

20 cent
PER
STUK

De 2-minuten behandeling.

Wrijf het schuim van Palmolive Zeep en warm water gedurende twee minuten zacht in de huid, zoodat het in de poriën dringt en deze reinigt. Spoel daarna af eerst met warm, vervolgens met koud water. Doe dit twee maal per dag. Het resultaat is verbluffend.

GRATIS

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PFET Co. NV — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

Adverteeren... is bekend blijven!

CENTRALE VERWARMING

De Gazogeenketel „RAINCHON” brengt ieder Huisgezin belangrijke voordeelen en gemak:

40% brandstofbesparing

75% besparing aan bedieningsloon

Eénmaal per 24 uur te vullen.

ETC. ETC.

Vraagt gratis inlichtingen, prospectus en referenties
Fabriek van Economische Stookinrichtingen

W. DOESBORGH & ZONEN
TEGELEN